

CUFUNDATĂ-N VAIETUL LUMII

Din amintirile mele sau ale celor pe care am știut să-i ascult. Am cules întâmplări adevărate, le-am trecut prin filtru personal și le-am redat în stil personal.

Sunt un om care vine dintre oameni și se îndreaptă tot către ei.

Din moment ce viața, cu bune și rele este sursa mea de inspirație, consider că așa este normal și corect. Culeg întâmplări de la oameni și le dăruiesc oamenilor.

Flora Mărgărit Stănescu
2009

Prima păpușă adevărată

Mă obișnuisem ca în fiecare an, dar de Moș Gerilă, să primesc o păpușă din materiale rămase de la cearceafurile și rochitțele făcute de mama.

Mai reușite sau mai caraghioase, erau și ele niște daruri puse sub bradul destul de modest, pe care-l împodobisem chiar și eu cu lăntisoare de hârtie colorată lipind zalele cu făină în amestec cu puțină apă. Agățam în el și nuci îmbrăcate în staniol, în care băgam o scobitoare și le legam cu ață de crenguțele bradului.

Mai târziu au început să apară câteva globuri și țurțuri de sticlă și stelute de carton cu blob pisat pe ele.

Aveam și lumânări în suporturi din tablă, dar noi cei mici nu aveam voie să le aprindem, ca să nu se aprindă întreg bradul.

Cu câteva zile înainte de Anul Nou, a venit tata acasă, cu darurile de la pomul de iarnă de la serviciu.

Erau unele lucruri bune, un trening, un fular, manuși, dulciuri. Cel mai mult mi-a atras atenția o cutie mai deosebită în care se afla o păpușă adevărată.

Era din carton presat și lăcuit pe deasupra apoi pictată fața păpușii. Niciodată nu văzusem ceva mai frumos.

Am îndrăgit-o din primul moment.

Nu i-am dat un nume, din moment ce era singura nu aveam de cine să o deosebesc.

Era păpușa și atât. Eram în stare să dorm cu ea, sau să o port după mine peste tot.

Mă simțeam așa de importantă cu ea și aveam mare grijă să nu se murdărească. Am declanșat o adevărată dramă când am vrut să o spăl. Cartonul a început să se înmoaie iar culorile...un dezastru.

Am început să plâng, cu atâta părere de rău, de parcă era un copil bolnav.

Sora mea mai mare a așezat păpușa la soare, i-a curățat puțin câte puțin fața de amestecul de vopsele, iar un picior l-a înfășurat în pansament, după ce s-a mai uscat cartonul. În starea aceasta se află și astăzi acasă la sora mea.

Numai rochițele i le-a mai schimbat.

La toți ne-a fost drag de ea.

Vecinii noștri

Pentru că pe strada noastră circulau tot felul de mașini militare și soldații ruși mișunau peste tot, nu aveam voie să ieșim la poartă sau pe stradă.

Deci singura noastră distracție rămânea leagănul de scândură din nucul cel mare și cățărutul în copacii din livada noastră.

Pe vremea aceea nu erau decât trei case cu etaj pe strada noastră.

O casă a unei familii de profesori, alta a unei familii de măcelari din tată-n fiu și casa cojocarului, de vis a vis de noi, unde erau cantonați niște ofițeri ruși cu familiile lor.

Nu-mi amintesc de cât timp erau rușii vecini cu noi, dar îmi amintesc că de la un rus, pe nume Andrei, care avea și el copii acasă, am primit niște bucăți de zahăr cubic dar bucăți lungi, nu cum ne cumpăra nouă mama, când se întorcea din oraș.

Din discuțiile părinților am aflat că Andrei, cel care ne adusese zahăr, îl rugase pe tata să le cumpere și lor țuică de la magazin, că ei nu aveau voie să cumpere așa ceva. La fel și niște scrumbii afumate.

Ce ar fi putut face tata decât să-l servească, altfel cine știe ce se putea întâmpla. Nu erau oameni răi.

Îmi mai amintesc că una dintre soțiile de ofițeri a venit la mama să o întrebe de unde putea să cumpere lapte. Mama s-a dus cu ea, la familia de la care luam și noi. Atunci ne-a invitat pe noi copiii să vedem un film la ei în curte.

Văd și acum parcă niște scaune împletite din nuiete gălbui pe care stau numai doamnele, restul ofițeri, soldați, noi copiii, a trebuit să stăm pe iarbă.

Pe peretele ce da spre livada cojocarului, unde nu prea erau ferestre, era prins un cearceaf mare alb.

Nu mai văzusem niciodată un film, iar fratele meu mai mic, în momentul în care zbura un pescăruș pe undeva la țărmul mării, a început să strige;

-uși ! uși ! de parcă venea spre noi.

Toți s-au pornit pe râs, iar noi nu înțelegeam nimic, pentru că încă nu știam să citim. Eram totuși fascinați de imaginile ce se vedeau pe perete.

Printre soldați erau și unii care se cam uitau după fetele de pe stradă.

Încercau să afle numele lor apoi le strigau pe nume, dar stârneau hazul că aveau o pronunție de numai a română nu semăna. De necazuri nu i-am auzit pe părinții mei să le fi făcut rușii. Poate că nu toți au fost așa de barbari cum se vorbea prin

alte părți. S-au făcut că erau mai mulți ofițeri cu familiile, țineu soldații sub control.

Abandonat și găsit

Trecuseră niște luni sau poate chiar ani, de la plecarea rușilor cu familiile lor cu tot. Casa cojocarului era acum locuită de o familie mai în vârstă, care fie au cumpărat casa, fie au primit-o de la stat, nu am de unde să știu, dar știu că erau niște oameni de treabă.

Cu femeia, mama se înțelegea foarte bine și ei neavând copii, aceasta le îndrăgise pe surorile mele mai mari, foarte mult.

Ba uneori îi zicea mamei, măcar pe cea mică, adică pe mine să mă dea spre înfiere, dar mama, de fiecare dată... nu și nu.

Mama fiind singurul copil la părinți și-a dorit o familie mare și nu s-ar fi îndurat de nici unul dintre noi, oricât de greu i-ar fi fost. Era conștientă că poate ne-ar fi fost mai bine și nici nu eram departe de casă, dar inima ei nu se putea învoi la așa ceva.

Munca din zori și până-n noapte să nu ne lipsească de strictul necesar, dar de dat...nici nu putea fi vorba.

Cum tata lucra la CFR, pleca dimineata și se întorcea seara.

Mama avea grijă ca masa de prânz să fie caldă și trimitea pe unul din noi la el cu mâncare.

Într-una din zile o soră a mea mai mare, mergând cu mâncare la tata, cum drumul trecea printr-o lizieră de salcâmi, a auzit un plâns de copil mic.

S-a apropiat cu teamă să vadă ce este și era un copil în scutece lăsat lângă poteca pe unde trecea lumea spre magazinul alimentar.

Cum era miloasă din fire, a luat copilul și l-a adus mamei.

Vecina care nu avea copii ar fi vrut să-l păstreze pentru ei și să nu spună autoritaților nimic, dar ai mei au anunțat găsirea copilului abandonat.

La scurt timp s-a aflat și al cui era, dar mama a fost scoasă din dreptul de părinte și copilul a fost dus la o creșă.

După un timp de la această întâmplare, surorile mele au vrut să-i facă o farsă vecinei și au înfășat păpușa mea într-un prosop și s-au dus la ea spunând că au mai găsit un copil. Reacția a fost, cum era de așteptat...

- Pe ăsta nu-l mai declarăm, îl opresc eu.

Dezamăgirea ei a fost mare, când a văzut păpușa. Ea chiar își dorea un copil.

Ce zile frumoase mai petreceam, fără griji și fără temă. Aveam o alee de stâjenei mov de la casă până la poartă. Crescuseră așa de înalți că ne ascundeam sub tufe și o strigam pe mama, cu vocea unei vecine, nemțoaică măritată cu un turc, care creștea capre. Se numeau Mohamed și Abidat, dar numele ei real era Carolina.

De multe ori venea la noi să scoată apă din fântână și o ținea pe mama de vorbă, iar noi ne stricam de râs când o auzeam cum vorbea ea românește.

-Madam Margarit n-ai vazut capru meu, sau pe Mohamed.

-Nu le-am văzut coană Carolină, că am avut treabă prin casă, poate copiii....răspundea mama. Dar când venea să vadă cine era, noi izbucneam în râs și o porneam printre pomi.

-Voi erați...tartori ce sunteți, ne apostrofa mama, veniți voi la masă, vedeți voi....dar până seara uita și ne umplea farfuriile cu ce ne plăcea mai mult, adică brânză cu smântână și mămliguță.

De acest fel de mâncare mă leagă o amintire pe care nu o voi uita niciodată.

Cum era vară și nu aveam lecții de făcut, îmi dăduse mama un castron de tablă să adun în el flori de mușețel pentru ceai.

Am adunat cam un sfert de castron și l-am dus în casă fără să spun un cuvânt. Am

plecat la joacă fără să mă mai gândesc, la flori de mușețel.

Mama a luat castronul, nu m-a întrebat nimic, dar seara la masă, a pus farfuriile pline de mămăliguță cu brânză și smântână, pentru toți, iar mie cam un sfert de farfurie, cât mușețel am cules.

Am privit la toți ce aveau în farfurii, am mâncat atât cât mi-a pus, apoi m-am ridicat să plec la culcare.

Nu am întrebat nimic, dar m-a durut așa de tare, că degeaba a vrut mama să-mi mai pună pe urmă, nu mi-a mai trebuit nimic.

Cu greu mi-am stăpânit lacrimile să nu mă vadă nimeni că plâng și într-un târziu am adormit, așa de umilită m-am simțit.

Mult timp am stat tristă, fără chef de joacă, încât mama a renunțat să mă mai pună să fac ceva, le făcea singură pe toate. Avea așa de multe de făcut iar eu copil fără minte ce eram, nu o ajutam când avea mai mare nevoie.

O iarnă ca în basne

Frumoase mai erau iernile prin satele și comunele din împrejurimile Bucureștiului. Dar și când începeau să se topească zăpezile, greu mai ieșeam fără cizme până la șosea.

Aveam numai șase anișori și mergeam la grădinița din comună. Din cauza ninsorii și a viscolului, nu mai aveam voie să ies din casă.

Grija surorilor mele mai mari era în primul rând să nu ne îmbolnăvim, eu și fratele meu mai mic.

Mai văd și acum tunelul din fața ușii de la intrarea principală.

Nu mai șuiera vântul, se oprise și ninsoarea, dar la nici o fereastră nu se putea zări o rază de lumină. În spatele casei și pe partea laterală stângă, pe alocuri aproape că se vedea pământul. Numai fața casei era acoperită de un nămete uriaș de zăpadă, de aceeași înălțime cu casa, inclusiv acoperișul.

Prin tunelul săpat de tata se putea ajunge numai la fântână, unde apa înghețase doar puțin la suprafață.

Mai văd și acum cum stăteau câteva găini într-o ladă de lemn, cât mai aproape de soba mare de tuci cu plită. Noi copiii cei mici, nu îndrăzneau să coborâm din pat, de teama cocoșului, care în

toamnă îl alergase de câteva ori pe fratele meu cel mic.

Tata spunea că va ajunge curând în oală, dacă nu se potolește, cocoșul bine-nțeleș, dar la cât era de înghețat...numai de noi nu-i ardea lui.

Trecuse Crăciunul și Anul Nou, iar mama nu putuse să se întoarcă de la Buzău, de la bunici. Trei săptămâni a ținut-o viscolul departe de noi.

Din camera mare s-ar fi putut trece într-o camera laterală, era o ușă, dar în dreptul ei se afla un șifonier imens, cu trei uși masive și o oglindă la ușa din mijloc.

Așa se face că ne având altă cale de a ieși tata, a scos rafturile din mijlocul șifonierului, placajul din spate și s-a putut strecura în camera laterală. Distracția noastră era că treceam prin șifonier în camera dinspre stradă.

De acolo era mai ușor, că viscolul măturase toată zăpada, troienind-o în fața acasei. După două zile de muncă, cu frații mai mari, săpând mereu la baza nămetelui de zăpadă, acesta s-a prăbușit, rupând copacii, și tot ce a întâlnit în cale.

Abia atunci am văzut cum arăta livada noastră. Troinele lăsau să se vadă numai vârfurile pomilor. Priveam cu tristețe copacii în care ne petreceam întreaga vară.

Toată tulpina nucului, destul de groasă era acoperită de zăpadă.

În curtea noastră erau trei poteci înguste care duceau la fântână, la magazie și la stradă că poarta nici nu se vedea, iar strada știam unde este după stâlpii de telegraf.

Ne simțeam așa de mici în acea imensitate albă, încât nu îndrăzneau să ne aventurăm mai mult de câțiva pași, în apropierea casei, pentru a ne aerisi.

Se zvonise, că au început să apară lupii prin comună. Nu era de mirare, dincolo de calea ferată, începea pădurea. Toți erau îngijorați. Tata pleca la serviciu cu alți vecini, numai în grup și cu niște prăjini de lemn cu cârpe înmuiate în petrol de lampa, pe care le aprindeau să nu se apropie lupii.

Erau pe alocuri nămeți așa de mari, că oamenii mergeau paralel cu sârmele de telegraf. Au mai fost ierni, dar niciodată nu am mai văzut așa ceva.

Alimentele se procurau greu, dar părinții mei, oameni gospodari, aveau de toate. Beciul și magazia asigurau hrana pentru întreaga iarnă.

Numai mama de ar fi fost acasă. Când am văzut-o pe mama după trei săptămîni, am plâns de bucurie.

Ne-a fost teamă că viscolul o prinsese pe drum, dar de fapt nu a mai plecat nici un tren din Buzău, așa că nu avea cu ce să vină.

În cele trei săptămâni cât a lipsit mama, ne săturasem de carne prajită și am reușit să terminăm un porc.

S-a bucurat biata mama, când s-a văzut acasă și că eram bine toți, apoi a intrat repede să pună toate la locul lor.

Ne-am rugat de mama să ne scape pe mine și fratele cel mic, de cocoșul din lada de lângă sobă. Până la urmă, tata i-a venit de hac și a ajuns în oala de supă, săracul de el, dar a reușit să-l sperie pe fratele meu, care nu se mai apropia de ladă.

Îmi aduc cu drag aminte de câte bătăi cu zăpadă am făcut cu copiii vecinilor.

Nu mai erau garduri, se făceau derdelușuri care se întindeau pe două trei gospodării.

Frumoase ierni cu miros de pâine de casă, sau de jumări de porc de ne făcea să lasăm sania, să ne grăbim să intrăm în casă, numai de miros.

Cozonacul făcut de mama, era cel mai bun, de pe strada noastră.

Munca la el câte o noapte întreagă, dar era mândră când îl pune pe masă.

Setea ne-o potoleam rupând țurțuri de pe unde găseam. După o asemenea ispravă mi-o amintesc pe mama, cum punea pe fruntea mea un prosopel rece și îngrijorată, spunea tatălui meu, că dacă nu va scădea febra, trebuie neapărat să ajungă cu mine la doctor.

Mi-a trecut și febra și durerile în gât, dar numai după câteva zile de injecții cu penicilină. A fost una din lecțiile de viață, din câte îmi mai aduc aminte din copilăria mea. Turțuri nu am mai mâncat, dar înghețată...tot timpul, iar răgușeala... la fel, tot timpul.

A trecut ceva timp pînă a început să se topească zăpada. Soarele încălzea din ce în ce mai tare, iar în livada noastră, a intrat tata cu fierăstrăul sa taie crengile rupte de viscol sau de greutatea zăpezii.

Abia în primăvară urma să completeze tata copacii dispăruți, în iarna aceea.

Inundație mare

Nu-mi mai aduc bine aminte dacă a plouat multe zile, sau torențial. Dar îmi aduc foarte bine aminte de susurul apei, încet la început, apoi din ce în ce mai puternic. Îngrijorarea crescândă a mamei mele și agitația de pe afară a tatălui meu și a fraților mai mari.

Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă și priveam curioși pe fereastră, eu și fratele mai mic. În fața casei se agitau cazmale și lopeți, tata dădea ordine scurte dar ferme. Nimeni nu comenta. Se apucaseră de săpat un șanț în fața casei, aruncând pamântul în afară. Cu cât se ridica acel dig în fața casei, cu atât mai tare se auzea vuietul apei care năvălea prin grădinile vecinilor, prin livezi și vii.

Mama și o soră mai mare, se chinuiau cu o scară să urce în podul casei, tot ce puteu așa la rezeală. Un frate mai mare vine acasă în fugă și-i anunță pe părinții mei, că cedase stăvilarul de la Străulești, iar întreg satul și câmpul sunt sub apă. Apoi luând cazmaua îl urmă în tăcere pe tata.

Ploua mărunț și se făcuse frig, dar nu ne dezlipeam de tocul ușii de la intrare, curioși să vedem și noi, cum vine apa.

Cu pelerine de ploaie sau numai cu saci în cap, toată noaptea frații mei și tata, au săpat șanțul de jur împrejurul casei.

Parcă eram pe o insulă, iar cele două felinare aruncau o lumină așa de slabă, că ne împiedicam la fiecare pas de câte ceva. Toată grădina noastră și livada erau acoperite de o apă neagră, murdară ce șoptea amenințător împrejurul casei. Cu tot digul improvizat făcut la rezeală de frații

mei, șanțul se umplea cu apă văzând cu ochii, iar mama și sora mea mai mare scoteu apa cu găleata și o aruncau peste ridicătura de pământ scos din șanț. A continuat să plouă, dar și ai mei au continuat să scoată apa, toată noaptea din șanț. Nu știu când ne-a trimis mama la culcare, sau cum de am putut dormi, dar dimineață, i-am văzut pe toți livizi la față, stropiți de noroi, și abia de se mai țineau pe picioare de oboseală. Nu am îndrăznit să ieșim nici în prag. Acolo se așezaseră ai noștri cu câte o cană de ceai fierbinte în mână. Cu un bețișor în mână, tata venise la ușă și arată, victorios.

-Uite cu cât a scăzut ! pe bețișorul din mână însemnase cu cât scăzuse apa.

Nu era mult, doi-trei cm, dar important era că începuse să scadă.

Parcă o văd pe mama, făcându-și cruce și mulțumind lui Dumnezeu, că nu intrase apa în casă. În mocirla de afară, nu era de ieșit, numai rațele se simțeau foarte bine, bălăcindu-se cu gălăgie.

Apa din fântână nu se mai putea bea, era galbenă și ajunsese așa de sus că se putea lua cu cana.

Prin curte nu mergeau decât cei mari care aveau cizme.

La câteva zile când soarele începuse să se arate mai des, iar pământul de lângă casă se mai zvântase, am început și noi să ieșim.

Cum nu ne supraveghea nimeni, am scos din magazie o albie mare de lemn, în care spăla mama rufele și am vrut să vedem dacă plutește. Cum nu s-a dus la fund, și cum apa depășea o jumătate de metru, ne-am urcat în albie și cu două bețe, ne-am distanțat de digul de lângă casă. Noi bucuroși nevoie mare că aveam o barcă, mama înmărmurită, să nu se rastoarne albia cu noi.

La stradă erau șanturi adânci și era chiar periculos. Nu mai știi cine, dar a venit după noi, ne-a tras lângă casă, apoi ne-a luat albia. Mica noastră distracție ar fi putut sfârși rău, dacă nu vedea mama ce ispravă făceam.

Tot atunci îmi amintesc de amărăciunea mamei, când au început să se usuce pomii din livada noastră.

Mulți pruni din care mama făcea un magiun de ne lingeam degetele, s-au uscat atunci din cauza inundației. Și piersicii au avut aceeași soartă. Numai vișinii au rezistat mai bine și un nuc mare în care ne făcusem noi un leagăn.

Alte pagube nu am avut noi, dar o familie, buni prieteni cu părinții mei, au avut casa mai în vale și pluteau pernele prin casă. Nimic nu au

avut timp să salveze, și au fost nevoiți să-și facă altă casă, pe un teren mai înalt.

Era a treia casă, pe primele două le stricase apa.

După această mare inundație, autoritățile locale au stabilit să se facă un canal, pentru colectarea apelor, canal care să traverseze câmpul apoi să se verse undeva, în niște gropi mari rămase din timpul bombardamentelor, în fort.

Fiecare familie trebuia să presteze șapte zile de muncă voluntară, la aceste șanturi.

Nimeni nu era scutit.

Tinăr sau bătrân, sănătos sau nu, era obligatoriu.

Așa s-a făcut canalul care există și astăzi.

Când vine apa mai mare, vin și pești, nu știu de unde, dar vin.

Mica cerșetoare

Eram în vara anului 1962. Prin București mai fusesem eu, dar niciodată singură, fără mama. Abia începuse luna iunie și de căldura mare, asfaltul se înmuiase rău, iar talpa sandalei abia se mai dezlipea de el. Eram două fete care abia împlinisem 14 ani și de bucurie că luasem examenul de admitere, traversam bulevardul Magheru pe unde ne convenea nouă, în căutarea unui chioșc de înghețată.

Otopenii mei, comuna în care m-am născut se afla la numai o jumătate de oră distanță, dar niciodată nu mă încumetasem să ies singură în oraș și să colind bulevardele.

Atunci eram nevoită s-o fac, eram elevă în oraș... cine mai era ca mine.

Mă minunam de tot ce vedeam, vitrinele mă făceau să rămân fără grai. Uneori stăteam prea mult și priveam la ele. Luxul n-a pătruns niciodată în casa noastră parintească, dar nici beția, desfrâul sau alte apucături de acest fel, n-au existat.

Am crescut liberă ca pasărea cerului, cântam cât mă ținea gura printre vișini și pruni, sveltă ca o plantă răsădită pe un pamânt bun. Veselă și fericită ca toți copiii pe care îi ocrotesc părinții adevărați.

Veșmintele mele modeste și ieftine, nu m-au făcut niciodată să roșesc. De mic copil am purtat în suflet mândria omului sărac dar curat, atât la propriu cât și la figurat.

Așadar, sporovăiam veselă cu colega mea, “ursulet”(luase vreo 10kg peste normal, pentru zile negre zicea ea), în căutare de înghețate pe băț.

Am tăiat oblic bulevardul Magheru, deși becul semaforului din colț era încă roșu. Cine avea timp de semafor?

Abia ajunse pe celălalt trotuar, nu vedeam nici un chioșc de înghețată, dar răsărit parcă din asfalt, un milițian, cu carnetul de amenzi în mână, ne-a oprit cu un semn.

-Ia scoateti voi câte 5 lei fiecare și data viitoare traversați ca toată lumea,

pe acolo și ne descrie cu mâna un arc de cerc, spre zebra pe care abia atunci am văzut-o.

Toată bucuria noastră se topise mai repede decât o înghețată, uitată la soare. Aveam o listă făcută de mama și trebuia să cumpăr câte ceva din piața Amzei, iar milițianul mi-a dat peste cap bugetul, cu carnetul lui de amenzi. Am tăiat câte ceva de pe lista, în nici un caz lipia, știam că mamei îi place cel mai mult. Mergeam tăcute una lângă alta, facând în minte calcule, să ne rămână bani de transport spre casă.

Am ocolit toată piața Amzei, mai mult din curiozitate decât pentru cumpărături.

Într-un colț al pieței am auzit glasul firav al unei fete, de vârstă apropiată cu a noastră. Cu o mână învinețită, tremurândă, întinsă către trecători, cerea bani.

Ceva m-a oprit în loc.

-Un bănuț, cât de mic, fie-vă milă, un bănuț....sunt orfană...se tânguia fata.

Mi se făcuse milă de ea.

Priveam contrariată când la fată, când la trecătorii surzi la scâncetele fetei. Eram la un pas de a renunța chiar și la lipia pentru mama și să-i dau ei banii. N-am avut timp de asta, ursuleț, m-a înșfăcat de mână și m-a admonestat supărată.

-Cât ai de gând să mai caști gura? Hai să mergem. Am urmat-o printre tarabe, mai mult ca să nu rămân singură.

-Ce-i de văzut aici? M-a mai repezit ursuleț. Depinde...gândeam eu în sinea mea...multe sau nimic. Totul se rezuma la cine dorea într-adevăr să vadă.

Mi-am făgăduit în minte, ca altă dată când voi avea mai mulți bani, să-i dau un leu întreg, nou nouț și să-i fac o bucurie.

Pe nesimțite se instalase toamna.

Au început cursurile...am învățat și trecerile de pietoni, din centrul capitalei și nu numai.

Din strada Cosmonauților, alergam în spatele pieței Amzei, unde aveam terenul de sport.

Aproape că uitasem de fata care cerea bani, cu vocea de plânset și cu mâna tumefiată tremurândă. O întâmplare banală mi-a scos-o din nou în cale. Formasem două echipe de volei, la ora de sport și nu numai o dată s-a întâmplat ca mingea să nimerească peste zidul ce despărțea terenul de sport, de tarabele din piața Amzei. Nu o dată alergam să recuperăm mingea, care făcea

ravagii pe tarabele oamenilor, stârnind reacții de tot felul.

Pentru noi era o distracție, pentru ei însă, un nou motiv de enervare. Sincer vorbind nu mi-a făcut niciodată plăcere, să escaladez un zid înalt de doi metri, dar îmi venise rândul și nu puteam să zic nu. Două colege m-au luat pe sus și m-au trimis după minge. Eram eu înaltă, dar când am sărit din vârful gardului de zid, mi s-a oprit respirația. O senzație de cădere în gol.

Odată ajunsă jos, am stat un moment să mă dezmeticesc, apoi am început să caut mingea printre tarabele oamenilor.

Două femei bune de gură, au început să ne ocărăscă. După ce că le împrăștiisem merele pe jos, mai umblam și dezbrăcate (tricou și șort), prin piață.

-Nu vă e rușine... ați uitat de unde ați plecat !
Ptiu ! Doamne ce fete or mai fi și astea, nu le vede nimeni că umblă în halul ăsta pe stradă.

Mi-am dat seama că în șort și tricou fiind, nu aveam de ce să stau la discuție cu ele. Chiar mă simțeam prost.

Pe vremea lor la școală, nu se făcea sport, mai strigase una în urma mea, după ce aruncasem mingea înapoi peste gard, să se continue jocul.

Întoarcerea mea în teren, nu mai era posibilă tot peste gard, trebuia s-o iau pe boulevard, să ocolesc, așa cum eram îmbrăcată și sa revin pe terenul de sport.

În graba mea în pas alergător, calc din neatenție lăbuța unei cățelușe, scoasă la plimbare de o doamnă de vârsta mamei mele. Nu am timp de scuze, văd în treacăt fața iritată a doamnei, care-și examina javra, și o mângâia ca pe un copil. Înalt din umeri în loc de scuze și alerg mai departe. Mai auzeam de departe: Pufi, cuminte mamă, astea au orbul găinilor, te duce mama în brațe. Potaia nu mai scheuna, dar văzându-se luată în brațe, începuse să-și lingă stăpâna pe barbă, în semn de recunoștință canină. Îmi trecuse prin minte o grosolănie la adresa javrei, dar având în vedere vârsta doamnei, m-am abținut. Puțin a lipsit să nu o întreb în goana mea, de câți copii s-a îngrijit la fel ca de cățelușa ei, dar în acel moment am auzit iar glasul acela: “un bănuț, fie-vă milă, un bănuț cât de mic, sunt orfană”.

Am încetinit instinctiv alergarea, am examinat fața fetei de vîrstă apropiată de a mea, care cerea bani. Cerea fără tragere de inimă, credeam chiar că-i era rușine.

Stătea cu privirea pierdută undeva în gol și rostea ca un automat lozinca cerșetoare de bani.

O priveam de departe pe doamna care se zbenguia cu cațelușa, făcând-o să sară pentru o bomboană, sau ceva bun.

Am privit fata care cerea bani de pâine, fata cu brațul schilodit de o minte bolnavă. Aș fi vrut să-i sugerez doamnei, s-o ajute cu ceva pe fata amărâtă care cerșea, dar ceva m-a făcut să mă abțin.

Cu ce drept m-aș fi amestecat eu, care eram tot un copil în treburile celor mari? Sigur m-ar fi făcut obraznică, sau chiar mai rau. Din nou nu aveam la mine nici un bănuț, eram în costum de sport și trebuia să mă grăbesc, pentru a prinde finalul partidei de volei și să mă îmbrac civilizat.

În mintea mea stăruia întrebarea? De ce trebuia să cerșeasca? De ce nu mergea la școală, chiar la școala noastră, putea veni, avea și internat. Cum de se mulțumea cu felul acesta de viață? De ce boală suferea, dacă era într-adevăr bolnavă? Cine o schilodise și o trimisese la cerșit?

Era o imagine tristă, prea tristă pentru o fată de nici 14 ani. Când am ajuns în teren, se fluiera sfârșitul partidei de volei. Nu știu cine a câștigat, dar ambele echipe aparțineau aceleiași clase.

La puțin timp după întâmplarea cu mingea, în ziua când am încasat bursa, am trecut împreună cu “ursuleț”, prin piață.

Îi cumpărasem mamei mele un batic, primul dar din banii mei și aveam pregătit un leu, nou nouț, pentru fata care cerea bani.

Am văzut-o de departe, i-am auzit și vocea pierită, tânguitoare. Pe chipul ei se citea mai degrabă sila, deznădejdea, decât semne de boală. I-am dat leul de hârtie în mână și am privit în tinicheaua de jos unde avea 2-3 bănuți galbeni de 5 bani și 2 albi de 10 bani.

A bolborosit ceva cu vocea ei slabă, dar o femeie din apropiere cu doi piepteni de os în mână, vine ca o vijelie și-i smulge leul din mână.

Nu reușise să-l ascundă la timp. O dojenea femeia cea aprigă, într-un limbaj pe care nu-l cunoșteam. Cred că era țigănește și-i tot arăta tinicheaua de la picioarele ei. Colega mea mă apostrofează iritată; ”nu puteai să-ți vezi de treaba?, tu nu vezi ce fac astea?”

-Eu am văzut doar că i-a luat leul. Cu ce drept? Eu i l-am dat fetei, nu scorpiei de colo, mai zic dezamagită. Iar scorpia care trăgea dintr-o țigare, pufăind ca o locomotivă cu aburi, venea spre noi și:

-Hai fetilor să vă dau în cărți, poate vă măritați, că pă amărâta asta...nici moartea nu o vrea.

Ne-am îndepărtat speriate de ghicitoarea, travestită în vânzătoare ambulantă, am mai privit o dată fata, care plângea cu lacrimi adevărate.

Nu mai cerșea, suspina în pumni nepăsătoare la micile monezi, care se adunau în tinicheaua de la picioarele ei. Scorpia văzând că plouă cu monezi îi mai aruncase câteva vorbe usturătoare tot în limba ei, iar trecătorii milostivi aruncau monezi din mărunțișul ce-l aveau prin buzunare.

Așadar asta era tactica de lucru a scorpiei. Chinuia fata până când de disperare, aceasta izbucnea în plâns stârnind mila trecătorilor. Unii mai ziceau indignați, îndepărtându-se în grabă:

- Mai țineți pliscul baragladină.

Ursuleț m-a tras din nou de mâneca uniformeii și m-a făcut mare proastă.

- Plec singură, dacă mai caști gura aici, să știi ! Am părăsit scena aceea cu inima grea de toată hidoșenia și mizeria acelei lumi obscure, pe care atunci o descopeream. Dacă mama ar fi fost cu mine aveam de auzit ceva cam așa:

-Uite cine s-a găsit să schimbe fața lumii. Dar cum nu era, am plecat...

Am mers mai departe, în lume, în viață, observând atât cele bune dar și cele rele. Într-adevăr, de unul singur nu poți schimba mare lucru, dar dacă poți însenina sufletul cuiva, fie și pentru o scurtă perioadă de timp, consider că este bine să o faci.

Fata despre care am povestit, se regăsește în miile de cerșetori , care fac din cea mai umilitoare formă a existenței umane, o meserie, un mod de viață.

Mi s-a întâmplat să aud într-un film, expresia “este o artă să știi să cerșești”, oare de ce nu ar fi “o artă sa știi să muncești?”. Este grea munca, dar satisfacțiile pe care ni le aduce, nu se pot compara cu nimic.

Cu siguranță că la vârsta ei, fata și-ar fi dorit o altfel de viață, în nici un caz nu și-a ales cerșetoria.

Dacă ar fi fost internată într-un orfelinat, viața ei ar fi fost alta. Trăia o viață impusă de alții, cu interese obscure, care pe lângă schilodirea trupului, i-au schilodit și sufletul, îngrădindu-i existența, maltratându-l, ignorând dreptul lui dat de Dumnezeu, acela de a fi liber.

Mă întrebam, cum de mama mea, care a născut și crescut șapte copii, a știut sa-i crească și să-i îndrume pe fiecare, să-și aleagă un drum în viață, să fie oameni adevărați, să pașească în viață cu fruntea sus, iar de fata care cerea bani, nu se ocupase nimeni, doar profitau de pe urma ei.

Am ajuns acasă cu două lipii și cu baticul pentru mama. Eram așa de fericită, că-i făceam o bucurie. Oare de cât timp nu mai primise un

cadou? Gândeam în sinea mea. Când i-am dat baticul, m-a întrebat mirată;

-De unde ai avut bani?

-Am luat prima bursă, am răspuns eu simplu, ca și cum cel mai firesc lucru, era să-i fac un dar. Oare nu era chiar așa?

Mamele nu trebuie uitate niciodată.

Sunt unice.

Un răsărit superb

S-a scris cândva: “dacă iubire nu este, nimic nu este”. S-a repetat de sute de ori acest mare adevăr al existenței umane.

Eu mă întreb: se poate trăi fără iubire?

Chiar și când soarta-și dezlănțuie stihiile oarbe asupra lui, omul speră pentru că iubește.

Să iubești oamenii, viața, florile, răsăritul soarelui, să te închini cerând lui Dumnezeu, binecuvintarea pentru ziua ce sub ochii tăi se naște, să iubești zborul păsărilor, să simți că te înalți o dată cu ele, să mângâi tristețea oamenilor, uitând de propria tristețe, este aproape o ...fericire.

A ignora sensibilitatea, dragostea, frumusețea, este la fel ca atunci când cineva intră cu bocancii într-un strat de flori.

Duritatea este o necroză a inimilor ce nu cunosc iubirea.

Strict autentic: era pe 1 ianuarie 1978, cred, la prima zi din an, când am stat mai mult de o jumătate de oră să văd pe cer, un spectacol unic. Niciodată nu am mai văzut așa ceva și nici nu cred că voi mai vedea vreodată.

Spre răsărit vântul împrăștiase norii într-un fel de ...alei, nu exagerez, am văzut arbuști de culoare mov și turchoise, imagini de basm care nu semănau cu nimic de pe pământ. Alei luminate de o lumină filtrată, în culori calde, splendide.

Am gândit în sinea mea: “pentru o asemenea frumusețe, merită să înduri toate mizeriile vieții”. Și acum cred acest lucru, altfel aș fi trăit ...incomplet ...degeaba.

Dacă există într-adevăr RAIUL, eu cred acest lucru, atunci cu siguranță am văzut “ un colțișor din el”.

Nu există cuvinte să descrii așa ceva.

Iată deci, frumusețea care te lasă mut.

Te răpește, te fascinează, te uluiește, dar nu poți să o descrii în cuvinte. Sunt prea sărace.

O cameră de luat vederi era foarte bună, dar pe atunci nu era la îndemâna oricui.

Întâmplări neprevăzute

Micul Cosmin intrase val vârtej în bucătărie, adulmecând aromele de prăjituri delicioase pregătite de mama. Împlinea 8 ani și se bucura din toată inima că la aniversarea lui va participa și tata.

De data aceasta nu mai fusese reținut de alte treburi, iar noua lui soție nu avea nimic împotriva.

Nu-și mai încăpea în piele de bucurie și schimba mereu CD urile, întrebând-o pe mama, dacă ultimul era mai potrivit, dacă îi va plăcea lui tata.

Niciodată nu și-a dat atâta osteneală, să-și facă ordine în camera sa, printre lucruri și jucării. Acum era aniversarea sa, la care sigur venea și tata. Doar promisese și un tată se ține mereu de cuvânt.

Se înserase și musafirii începuseră să apară, cu pachete frumos colorate, în ambalaje sclipitoare, iar Cosmin se bucura, mulțumea dar le punea deoparte fără să le deschidă. Își pusese el în minte, că primul cadou pe care-l va desfăce, va fi cel de la tata.

Se tot uita nedumerit la ușa de la intrare, doar va apare și-i va sări de gât și-l va strânge cu toată puterea lui.

Se deschisese ușa și figura atât de mult așteptată a tatălui apăruse în prag. Mama se grăbise să-l întâmpine, ca în vremurile lor bune, cu un zâmbet și o sărutare pe obraz, urându-i bun venit. Bărbatul din ușă însă, își feri obrazul, o împinse ușor în lături, pe femeia cu care trăise mai mult de 7 ani, mama lui Cosmin.

Cea care-i dăruise acel minunat băiețel, isteț candid și frumos, la a cărei aniversare venise.

Mama își frânse mâinile stâjenită de acest refuz, în văzul tuturor invitaților, dar mai ales în fața micului Cosmin. Copilul suferea cel mai mult în urma plecării tatălui său. Oricât ar fi dorit mama, ca fiul ei să nu aibă nici o urmă de tristețe, la zi aniversară, acesta observase gestul de respingere al tatălui. Acum stătea în cumpănă, dacă să se arunce de gâtul lui, sau să rămână lângă mama.

Cadoul de la tata, l-a primit, dar bucuria și curiozitatea, se topiseră pe loc. Ar fi putut fi orice, nu mai avea nici o importanță.

Păstrându-și calmul ei obișnuit, mama invitase musafirii la masă și chiar îl servise pe tata cu un pahar de șampanie pentru copii. Aceștia cu coifuri de carton viu colorate pe cap, făceau o larmă asurzitoare.

Fratele mai mare al unei colege de clasă, purta pe nas o bilă roșie precum clownul de la circ.

Când se adusese tortul cu cele 8 lumânări aprinse, Cosmin simțise pe umăr o mână. Era mâna tatălui, care venise mai aproape să-l ajute să le stingă. În ochii micului Cosmin, luciră două lacrimi. Ce mândru se simțise, că el cu tata vor stinge lumânările de pe tort.

Când s-a cântat MULȚI ANI TRĂIASCĂ, tatăl îl luase în brațele lui puternice și-l sărutase pe obraz. Atunci Cosmin îi ceruse să doarmă în acea noapte cu el, numai o noapte...se rugase de el.

Cu o privire piezișă, barbatul se uitase la fosta soție și nu ezită să o apostrofeze...
-Crește-l ca pe un bărbat, nu ca pe o domnișoară.

Privirea lui rece și sarcasmul, îi făcuse pe invitați să rămână un moment tăcuți, înmărmuriți.

Oare ce se întâmplase cu Mihai, omul atât de vesel și de jovial altă dată, se purta de parcă întreaga lume era dușmanul lui.

Ca urmare a acestei ieșiri atât de nepotrivite, se grăbiseră să plece, fiecare pretextând câte ceva.

Umiliința mamei fusese așa de mare, încât cu greu își stăpânise lacrimile.

Adunând cele de pe masă, îl rugă totuși pe Mihai, să-l ducă pe Cosmin la culcare, macar de data asta, va adormi repede la cât de obosit era.

-Esti culmea femeie ! se răstise el la ea, nici acum nu pricepi...am familie adevarată, cum să stau de adormit copilul ? Sau este o altă manevră de a ta?

- Nu dragă, nu este nici o manevră, răspunse Ana, dar te-a așteptat așa de mult...

-Am spus eu că nu ești în stare să-l crești cum trebuie, o să ajungă un papă-lapte, de bine ce te ocupi de el.

Bosumflat și încă bombănind, îl luase totuși pe Cosmin de mână să-l ducă la culcare. Din păcate nici copilului nu găsi nimic bun de spus. Cosmin nu deschisese gura, decât când simțise că nodul din gât îl lasă să vorbească.

- Tată, se rugase el, rămâi noaptea asta cu mine...numai noaptea asta...

-Bine....hai la culcare răspunsese acesta morocănos.

Pe jumătate fericit, pe jumătate trist pe Cosmin îl doborâse repede somnul, iar tatăl se strecurase afară tiptil.

Ajuns în sufragerie, spusese sec: plec.

Fosta soție răspunsese simplu: bine.

Mai străini decât cei mai străini dintre oameni.

*

Din aceea zi Cosmin nu se mai întâlnește cu tatăl său.

Au trecut anii, a rămas lângă mama sa, a continuat școlile și cu eforturi de care numai o mamă este în stare, îl susținuse moral și material, până la terminarea facultății de medicină, specializarea făcând-o la oftalmologie.

Obișnuia să glumească pe această temă, spunând că a ales să lucreze pe ochii oamenilor, ca să ajungă mai ușor la sufletul lor.

Era un om tânăr, cu un suflet minunat. Mama nu-și mai refăcuse viața, duritatea cu care o tratase fostul soț, reușise să-i creeze repulsie, față de orice bărbat care ar fi încercat să se apropie de ea. Viața și-a consumat-o între serviciul ei de funcționară și copilul ei, de care nu se gândea că într-o zi, ar putea să se despartă. Într-una din vacanțe Cosmin venise acasă cu o tânără.

O fată veselă, vioaie, toată numai freamăt, care nu mai știa unde să privească, atât de curioasă și entuziastă era.

O siluetă de invidiat și o frumusețe aparte. Era foarte conștientă de farmecele sale și făcea totul să se pună în valoare.

Nu se sfiise deloc de mama lui Cosmin, și anunțase cu mare bucurie, că urma să plece din nou în voiaj, cu firma de manechine la care era angajată. Obișnuită cu lumina reflectoarelor, Andra, strălucea și în viața particulară. Erau prieteni de ceva timp și cum pleca des în turnee de prezentare modele de haine, insistase să o cunoască pe mama lui Cosmin, viitoarea ei soacră.

O spunea într-un anume fel, apoi izbucnea într-o cascadă de râs. Entuziasmul și drăgălășenia ei îl fascinasă la început pe Cosmin și se credea îndrăgostit de ea.

Cu câteva săptămâni în urmă, fusese chiar acasă la părinții fetei, din nefericire și ei divorțați. Andra mai avea un frate și o soră, mai mari decât ea.

Fiind mai mică, mama sa o crescuse ca pe o prințesă, aspect care pe frate și pe sora sa, îi nemulțumea profund.

Se obișnuiseră cu capriciile ei, dar nu o înțelegeau deloc pe mamă.

Toți erau copiii ei, de ce se purta așa de diferit față de ei? Cel mai mult suferea Maria. Era numai cu un an mai mare și se pregătea să-și dea ultimele examene, la o școală postliceală de asistente medicale.

Fratele se străduia să rămână într-o echipă de fotbal, de categoria C.

Mama lor fusese infirmieră la un sanatoriu de copii, dar se pensionase, suferind de inimă. De când divorțase, parcă un ceasornic interior se blocase.

Uitase să mai trăiască. Abia se putea ocupa de casă, între două spitalizări. Nu-și da seama prea bine când și cât de repede au crescut copiii ei.

Andra era sufletul ei, toată viața ei netrăită se adunase în această fată.

Cosmin era destul de nedumerit, de felul cum se purta mama Andrei cu ea, în comparație cu ceilalți doi copii.

Oare dacă ar fi avut și el un frate sau o soră, mama sa ar fi iubit numai pe unul din ei ? Nu, așa ceva era de neconceput, dar el nu putea schimba nimic.

*

Când mama lui Cosmin o cunoscuse pe Andra, instinctiv inima ei se strânsese. Fiul ei de care nu se despărțise niciodată, adusese cu el pentru prima dată o fată, în perspectiva eventualei căsătorii. Din câte colege și prietene a avut, cum de s-a oprit la aceea?

-Oare va fi cea fată în stare să-l facă pe fiul ei fericit? Se tot întreba mama.

Teama exagerată ca nu cumva eșecul din familia ei să se repete și în viața băiatului, lua proporții de la o zi la alta. Drama ar fi fost totală, dacă și Cosmin ar fi suferit un eșec, în viața de familie pe care începea să și-o pregatească.

Cu atâtea deplasări...ca să nu mai vorbim de tentațiile din viața ei tumultuoasă, ce viață de familie va fi aceea?

Nu erau lipsite de temeii toate aceste îngrijorări.

Încercând să discute cu Cosmin despre acest aspect, acesta răspunsese destul de evaziv, că nu este cazul să-și facă probleme. De atunci Andra devenise un subiect tabu în casa lor, fiecare evitându-l pe cât era posibil.

În discuțiile telefonice dintre tineri, de fiecare dată, Andra transmitea salutări și mamei lui Cosmin, iar el se executa de fiecare dată.

Se întâmplase la un moment dat, un eveniment neprevăzut. Cosmin a nevoit să plece la o specializare, undeva în alt oraș.

Aparatura modernă primită de spital, necesita și o pregătire prealabilă a personalului medical, ce va lucra cu aceasta.

Întâmplarea, sau poate că nu chiar întâmplarea, a făcut ca în grupul de cadre medicale ce participau la acea instruire, să se afle

și Maria, tânăra asistentă medicală, soră cu Andra.

Se instalase curând între ei un fel de camaraderie. Orașul renumit pentru obiectivele turistice, oferea ocazia plimbărilor de seară și a discuțiilor pe diverse teme.

Despre Andra nu se discuta decât foarte rar. Fiecare dintre ei comunica telefonic cu ea.

Dacă Cosmin primea mesaje de dragoste de la Andra, exprimate în fraze suspinat și efuziuni amoroase, Maria era în schimb la curent cu noile cuceriri ale surorii sale.

Desigur că nu și-ar fi trădat sora pentru nimic în lume, dar regreta sincer că acest bărbat tânăr, aflat la începutul carierei sale, va suferi foarte curând o mare dezamăgire. Nu știa ce anume îl făcea pe Cosmin să o invite zilnic, undeva unde era ceva interesant de vizitat, dar era conștientă de ușurința cu care comunicau ei doi. Nu apuca să spună ea ceva, că el completa imediat ideea, sau când vorbea el, ea se gândea că ar fi spus exact același lucru.

Parcă niciodată nu întâlnește pe cineva cu care să se completeze atât de bine, iar schimbul de idei, de opinii să fie atât de ușor, atât de natural.

Conștienți și unul și altul, că în acest context, relația lor de camaraderie, va ovoluia

rapid într-un alt gen de relație, Maria a fost prima care a început să bată în retragere.

Să se încurce cu iubitul surorii sale?

Nu așa ceva nu era cu puțință, gândea ea.

Așa stând lucrurile, nu ezită să-i spună lui

Cosmin ce gândea despre asta.

-Înțeleg prin ce treci spusese acesta gânditor, dar câtă vreme eu cu Andra nu am hotărât nimic, nu ai de ce să-ți faci griji. De altfel sunt încredințat că viața ei este destul de...complicată acolo.

Ești o fată inteligentă, nu te lăsa orbită de prejudecăți.

-Oare nu faptul că ești aici singur, te-a făcut să te apropii de mine ? întrebuse Maria.

-Nu, dar faptul că te cunoșteam puțin și am vrut să te cunosc mai mult, m-a făcut să mă apropii de tine.

Apoi aici suntem peste 30 persoane, femei destule...nu crezi ?

Avea dreptate, gândise Maria, nu știu cum făcea, dar mereu avea dreptate.

-Totuși, va trebui să dăm niște explicații, la întoarcere, adăugase fata.

-Sigur, le vom da împreună. Nu te las singură în cușca leilor, zâmbise Cosmin și o strânsese de mână.

Se făcuse târziu, când Cosmin și Maria se îndreptară spre camerele lor de hotel.

Când Maria introduse cheia în ușă, mâna lui Cosmin o acoperi pe a sa, descuind împreună.

Era ușa ce avea să ducă la o căsnicie frumoasă, la înnobilarea sentimentelor lor, de aleasă camaraderie, de dragoste și admirație reciprocă.

Soarta se află de cele mai multe ori, în mâinile oamenilor, dar ei nu știu mereu acest lucru.

*

Niciodată nu se trezise așa de dimineată doamna Eliza, furișându-se cu punga de boabe de porumb, în parcul mic cu băncile încă ude de roua nopții.

În fiecare dimineată venea cu una, două colege pensionare ca și ea, cu resturi de pâine rămase de la masă și hrăneau porumbeii.

Era singura ei distracție, în afară de televizorul pe care, de cele mai multe ori se certau.

La cei 68 ani ai săi, venise de mai bine de o jumătate de an, la azil, dar obiceiul ei de a ieși să-și hrănească păsările nu-l pierduse încă.

O mai certau asistentele medicale, că uita să-și ia tratamentul, ba o mai și amenințau că va rămâne fără el.

-Multe persoane ar vrea să beneficieze, de așa tratament și nu pot, se rățoia la ea Zoia cea negricioasă.

Parcă dădea tratamentul din buzunarul ei personal, așa le muștruluia pe bieteke batrâne, ajunse fără voia lor, la azil.

-Lasă, dragă, spunea doamna Eliza, că nu mai întineresc eu de acum, nici cu pastile nici fără ele. Mai bine un suc de fructe sau o salată, decât pastile. Hai că văd eu că nu scap de tine.

Se resemna fosta învățătoare adusă de departe de fiica și ginerele său, cu mari intervenții din cauza locurilor puține. Trebuia să aștepți să mai moară câte unul, apoi să faci tot posibilul să-i iei locul.

Dar uite că în acea dimineață venise singură să-și hrănească păsările ei dragi, înainte de a-și lua zborul. Știa că porumbițele au pui de crescut și aleargă toată ziua după hrană.

La puțin timp portarul deschisese larg poarta principală și mașina salvării intrase în curtea azilului, făcuse un scurt ocol, numai bine ca cel din mașină să coboare exact în fața scării de la intrare.

Încă un amarât, gândise doamna Eliza, văzând un bărbat solid, susținut de doi brancardieri. La fiecare pas, bărbatul lăsa impresia că pipăie terenul pe care

călca și avea tendința să întindă mâinile să se apuce de cineva.

Purta ochelari negri ca pentru nevăzători și părea cel mai neajutorat dintre oameni.

În ușă se ivise și directoarea azilului, care înștiințată de sosirea unui nou pensionar, în lăcașul pe care-l conducea, se grăbise să vadă personal, despre ce era vorba.

În azil se răspândise repede vestea, că noul sosit era nevăzător și greu se descurca singur. I se făcuse loc într-o cameră cu un fost clopotar de la o biserică de undeva într-un sat îndepărtat.

Cu acesta era directoarea aproape sigură, că nu vor fi probleme. Omul era săritor din fire, dacă putea să dea o mână de ajutor o făcea cu plăcere.

Alții erau mai arțăgoși și nu sufereau să fie deranjați de noii veniți. Se formaseră mici grupuri de pensionari, care aveau ceva de discutat, care jucau table sau șah, fumătorii separat de nefumători...ba mai erau și cei ce formaseră perechi, de parcă se îndreptau spre 30 ani nu spre 80.

Multe caractere, multe obiceiuri, multe discuții. Nici nu-ți vine să crezi câtă energie sunt unii în stare să consume, numai pentru a-și susține punctul de vedere, sau să demonstreze că așa cum gândesc ei este bine.

Doamna Eliza trecuse liniștită spre camera ei, de la fereastra căreia asistenta o strigase să vină sa-și ia pastilele.

Își hrănise porumbeii, acum se putea ocupa de ea însăși, de tratament și ce le-o mai veni în minte, acelorora care se îngrijeau de soarta lor.

Când se plictisea, lua andrelele și tricota de zor, ascultând o sumedenie de istorisiri de la vecinele ei de cameră.

Băbuța cu care împărțea camera, nu prea ieșea de acolo, decât la masă și la cabinetul doamnei doctor.

Era bolnavă sărăcuța și nu venea nimeni la ea să o vadă.

Acesta era oful ei cel mai mare. Crescuse cinci copii, avea și vreo șapte nepoți, dar de venit...nu venea nimeni.

Cum noutatea acelei zile nu scăpase neobservată de babuțele curioase din fire, doamna Eliza află cu oarecare emoție despre drama noului venit.

Se pare că acesta fusese victima unui grav accident, undeva într-un laborator.

În urma unei reacții neașteptat de puternice la care asistase, ca cercetător se alesese cu arsuri grave pe față și pe mâini. Plasturii cu care venise pe față vorbeau de la sine, dar cel mai grav se pare ca era afectată vederea.

De sub ochelarii lui mari și negri ieșeau capetele unor plasturi ce îi avea încă pe ochi.

Complet nevăzător și neajutorat, noul venit le ținu pe pensionare toată ziua în priza discuțiilor și a presupunerilor. Erau câteva care aveau mare grijă, să nu le scape nimic, din ce se putea observa. Apoi se grăbeau să dea raportul, ca toată lumea să știe cu cine stau ele în azil.

În afară de cei doi brancardieri care-l ajutaseră să pătrundă în clădire, nu-l mai însoțise nimeni. Motiv pentru care îl compătineau toate.

Ziua trecuse pe nesimțite și pe înserat toată lumea din azil, se adunase în haalul central, unde sus aproape de tavan, trona un singur televizor.

Era greu să vezi ceea ce vrei la tv, acolo cine prindea telecomanda, vedea ce-i plăcea lui. De regulă bărbații făceau legea, iar femeile nu aveau altceva de făcut, decât să se retragă în camere și să se culce odată cu găinile.

În zilele ce au urmat, noul venit a putut fi observat câteva secunde, pe culuar spre cabinetul doctoriței, ce se ocupa de cei ce-și trăiau ultimii ani, sau luni într-un azil de bătrâni și care de regulă nu aveau pe nimeni din familie, care să se poată îngriji de ei.

Nu mai era o noutate, de acum era de-al casei. Numai faptul că trebuia dus de mână, mai

stârnea unele discuții, dar fostul clopotar avea grijă să-l ferească pe cel nevăzător, să nu se lovească, sau să plece în altă direcție.

La aproape o săptămână de la sosirea domnului Mihai, acesta primise o vizită.

-Cel cu ochelarii degeaba, are o vizită, spusese în glumă Domnica, o țărancuță pusă pe șotii, intrând în camera de zi, unde lucrau mai multe bătrâne.

În camera acestuia, au intrat într-adevăr doi bărbați tineri care se așezaseră la vorbă de ceva timp. Intrase și directoarea, chemată în grabă de asistentă.

Vorbeau, examinând bandajele de la ochi. Dar dacă ea nu a putut asista la discuție...infirmiera a deschis puțin ușa, neobservată de nimeni și iată ce a aflat...

Cei doi erau de fapt, medicul care făcuse operația nefericitului accidentat, iar colegul său privea tăcut la toate câte se făceau pentru bărbatul din fața sa.

De copil fusese învățat să respecte oamenii în vîrstă, acum avea în fața sa un bărbat nu foarte bătrân, cu părul grizonat, corpulent, iar cicatricile de pe față și mâini îi stârneau o nesfârșită milă.

Medic fiind nu avea voie să se lase impresionat peste măsură de suferințele

pacienților, trebuia cu calm și luciditate să-i ajute cu tot ce se putea.

În seara accidentului, primise un telefon de la colegul lui aflat de gardă, acesta îl întrebase discret, dacă are cunoștință despre un anume domn Mihai...

Având în față actele bolnavului, citise numele de familie și adresa, astfel încât se gândise că poate colegul lui avea cunoștință despre acel bărbat.

Avusese grijă să sune de pe telefonul mobil, din biroul alăturat, astfel încât să nu fie auzit de bolnav.

După puțin timp de gândire, Cosmin , spusese cu jumătate de gură, că nu avea nici o astfel de cunoștință. Se oferise să-i dea o mână de ajutor dacă avea nevoie. Știa sigur că bolnavul se afla pe mâna unui medic foarte priceput. Conta pe colegul său ca pe sine însuși. Cum nu era nevoie de ajutor, se prefăcu foarte ocupat, toată seara.

Nici mama, nici soția sa nu au sesizat nimic. Nu trecuse nici două ore și sunase la spital sub un motiv oarecare și ca din întâmplare îl întrebase pe medicul de gardă ce-i face accidentatul.

Acesta explicase tot ce putuse să facă în asemenea situație, știut fiind faptul, că arsurile

chimice sunt foarte periculoase și cu urmări dintre cele mai neașteptate.

În ziua următoare, discută separat cu colegul său și-i explică acestuia, că de fapt pacientul accidentat, era tatăl sau.

Nu intervenise cu o seară înainte știind sigur pe ce mâini se aflase acesta. Fiind de față și mama și soția, nu a vrut să le implice în nici un fel în acea dramă.

Inima mamei dădea semne de oboseală, iar soția urma să aducă pe lume, în scurt timp, primul lor moștenitor.

Astfel Cosmin se angajă în luptă alături de colegul său, pe care îl rugase să nu-i spună niciodată pe nume de față cu „domnul cu ochelarii degeaba”, cum îl botezase Domnica, țărăncuța.

Se apropia vara și liliacul înflorit din curtea azilului era pe trecute, iar undeva lângă gardul de piatră înflorise salcâmul.

Seara era o încântare, să stai afară pe bancă, să respiri aerul curat și înmiresmat.

Într-una din seri doamna Eliza stătea singură pe o bancă veche în curte și mai citea la lumina palidă câteva rânduri, dintr-o carte veche.

Spre surprinderea ei, clopotarul și ultimul venit în azil, coborau cu oarecare dificultate scările. Se ridică repede și sprijini omul de cealaltă parte. Acesta mulțumi mormăit, dar în

vocea sa se simțea, toată jalea și disperarea unui suflet chinuit.

-Hai că mai avem numai câțiva metri și ne așezăm, spuse clopotarul...ne ajută și doamna...

-Cine este doamna ? întrebuse Mihai, făcând ultimii pași, apoi se așeză pe bancă.

-Eliza sunt, am venit aici în urmă cu 6-7 luni. Să vedeți ce bine o să vă simțiți afară la aer curat, mai adăugase ea.

- Eu sa mă simt bine ? bați câmpii...tu nu știi ce coșmar trăiesc.

-Este drept că nu știu mai nimic despre tine, dar n-aș zice că politețea este punctul tău forte. Suferințele noastre nu ne dau dreptul, să fim duri cu ceilalți.

Cu aceste cuvinte doamna Eliza se grăbi să plece fără ca măcar să mai salute.

-Doamna a fost draguță, ne-a ajutat să coborâm scările...spusese clopotarul.

-Ce draguță, ce doamnă...niște scorpii, toate sunt niște scorpii, așa sa știi...

-Ce necioplit, gândise doamna Eliza, care nu intrase în clădire. Parcă eu stau aici de plăcere, sau toți ceilalți. Ar trebui să fie mulțumit că are cine să-l îngrijească, că de acasă nu venea nimeni să-l vadă. Uite pe cine se grăbise ea să compătimizească.

Se calmase repede, nu era în firea ei să țină supărare și intrând în cămăruța ei, o întrebă pe batrânică din patul de lână ușă;

-Ei, cum a fost astăzi ? mai bine nu-i așa?

Să vezi că mâine te iau la plimbare în părculețul nostru și ai să te simți și mai bine.

Vaiiii..am uitat să cumpăr boabe de porumb, ce le dau porumbeilor mâine de dimineață?

-Am eu un colț de pâine, spusese batrânică, poți să-l iei că-i tare și eu nu am cu ce să mai mestec.

Se înnoptase dar somnul nu se lipea de doamna Eliza. Era greu de înțeles durerea altuia. Încercase să fie drăguță cu domnul cu ochelarii degeaba, dar cu ce brutalitate-i răspunsese acesta. Se obișnuise să creadă că necazurile, suferințele îi fac pe oameni mai buni.

Pe acesta l-a transformat în rău.

Cu timpul...se va resemna el, oricum nu va avea de ales.

*

Se înserase bine și la o masă a unei terase, undeva în provincie încă mai stăteau de vorbă doi bărbați trecuți de prima tinerețe.

După numărul sticlelor de bere golite și așezate lângă masa lor, nu s-ar zice că și-au pierdut seara degeaba.

De la un timp, contrar obiceiului vocile lor în loc să crească în intensitate, scăzuseră, ba chiar începuseră să-și șoptească unele cuvinte.

- Bă Fane, spusese unul dintre ei, eu nu mai am de gând să stau aici să ard gazul degeaba. Lume puțină, potolită, procese ioc...Am făcut o facultate vreau să scot bani....bani grei înțelegi tu ?

-Mă crezi prost... cine nu ar vrea, dar în târgul ăsta nenorocit....nici de-acum în o sută de ani nu faci tu avere. Băăă...mai bine o duc țiganii, se întorc de la cerșit și-și trântesc niște castele...

-Ce castele bă....tu nu esti prost, știi că ai stil...ce mama naibii, ai făcut trei ani de teatru și nu ți-a mai rămas nimic bun în cap ? Ascultă-mă cu atenție, noi doi putem să facem bani...nu glumă.

Dacă ar fi după mine aş vinde tot ce am agonisit aici, și aş pleca în capitală.

Dacă știi cum să te faci remarcat, nici naiba nu-și mai amintește de tine, nici de unde vii, nici cu ce te ocupi.

Acum este modern să te dai drept om de afaceri și cu asta închizi gura fraierilor. Ce fel de afaceri ? nici nu se întreabă, nici nu se răspunde.

- Ideea nu-i rea, dar unde vom sta în capitală, sunt niște chirii...Dane, apoi din ce vom trăi ? Să știi că mi-ar place, ar fi aventura vieții mele. Nu

mai suntem noi tineri, dar nici de lepădat nu suntem. Părul grizonat, presupune și un portofel bine garnisit...

-Bravo bă, așa te vreau, bați palma cu mine ?

-Bat palma, dar te previn că eu sunt lefter...

-Ți-am spus că am un plan, eu mă ocup de finanțe, iar tu de....imagine.

Doi barbati, ca noi...puși la țol festiv, cu aer de superioritate, galanți cu femeile, complimente cu duiumul politicianilor...bă noi chiar putem să dăm lovitura.

Acestea fiind zise și bătându-se palma, ca doi camarazi ce se respectă, au pornit spre casele lor hotărâți să-și încerce norocul în capitală.

Ștefan era mai mult un element de decor, în grupul intelectualilor de provincie. Facultate de teatru abandonată, scria câte un articol la gazeta locală, veșnic cu chiria restantă, iar de trăit, trăia pe seama prietenilor, care-l invitau peste tot, pentru șarmul lui.

Nu numai o dată se rațoise la ei :

- Bă, voi m-ați chemat la restaurant ca să-mi închideți gura, așa-i ? bag mâine un articol...praf vă fac.

Apoi se porneau pe răs toți cheflii.

A doua zi cu dureri de cap după cât băuse cu o seară înainte, Dan veni la Ștefan să vadă dacă tot ce discutaseră cu o seară înainte rămâne în picioare.

- Bă Fane, rămâne cum am stabilit aseară? Să știu să pun în vânzare ce am și să plecăm o dată de aici că mă sufoc.

-Bă Dane, dacă tu poți să te ocupi de finațare, de imagine mă ocup eu.

Să vezi la ce m-am gândit noaptea trecută. Ne facem niște cărți de vizită, trecem acolo ceva care să impună respect, ne îmbrăcăm ca la oraș și începem să frecventăm evenimentele mondene. O paradă de modă, o conferință, o întrunire politică...vedem noi ce ni se potrivește mai bine pentru planul nostru.

Să ne lăsăm barbă, așa ca pictorii, nu mai fumăm țigări proaste, ne cumpărăm niște pipe.

-Foarte bine domnule, știi exact ce vrei...Ștefan ..., artist plastic, arhitect, stilist și ce mai vrei să treci în cartea ta de vizită. De actorie să nu spui un cuvânt, că dai de bănuț.

-Iar tu, domnule Daniel ... doctor în dreptul civil și ce crezi că mai poți scrie ... Cred că în primul rând ar trebui să ne îndreptăm atenția spre politicieni. Ăștia caută mereu adepți, oameni cu greutate.

Cum erau oameni de acțiune, iar simțul aventurii nu le lipsise nicidată, în mai puțin de două săptămâni erau deja instalați.

Două camere închiriate în apartamentul unei doamne în vârstă. Femeia credea că dăduse norocul peste ea, când află că doi domni din înalta societate, au nevoie să închirieze pentru trei luni apartamentul său, doar cât vor fi reținuți de afaceri în capitală.

Singura condiție pe care au pus-o noii veniți, a fost să nu fie deranjați și să le aducă o menajeră pentru curățenie.

Cartierul nu fusese ales la întâmplare, avocatul nostru avea bine stabilit planul său, de care nici amicul lui nu știa prea multe.

Era bine cunoscut succesul la femeii al actorului amator, mai ales când era vorba de femeii trecute de prima tinerețe. Știind prin ce trecuse doamna lui Mihai, din descrierile ziarelor, se gândise că puțină consolare nu i-ar strica, acum când soțul ei se afla la azilul de bătrâni, complet nevăzător.

Parțial cunoștea și câteva din afacerile în care era asociat Mihai, afaceri foarte prospere și care încăpeau acum, pe mâna soției legitime a acestuia.

Cum auzise că doamna va participa la o acțiune caritabilă, se grăbise să-și anunțe amicul,

unde-și va petrece acea după amiază și în ce companie. Nu uitase să ia cu el ziarul care anunța publicul larg de această acțiune.

Erau și câteva fotografii.

- Uite ceva pentru tine dragul meu, spusese Daniel lui Stefan. Ți se potrivește ca o mănușă. Mă rog...ca o manuşă de box, dar dacă stai să privești cu atenție câte inele și lanțuri de aur, poartă această doamnă, cred că o poți consola de câteva sute de grame de aur. Șarmant cum te știu, nu cred că vei rata ocazia asta și va fi un succes nebun.

- Nebun ești tu, nu vezi că este bătrână? Mai are și vreo 30 de kg în plus. Dragul meu, dă-mi și tu de lucru cu cineva de 20-25 ani, nu cu băbătia asta.

—Tocmai, ea are nevoie să fie consolată, cele tinere se consolează cu portofelele boșorogilor de peste 70 ani, nu cu cei ca noi. Nu avem de ales, nici timp de pierdut, așa că la treabă.

Fă-ți planul de atac, știi că ești meticulos, vreau să iasă ceva perfect.

Eu dau o raită să văd ce se mai întâmplă prin oraș și ce noutăți aflu. Trec și pe la tribunal, am prins acolo un fir care duce exact acolo unde vreau eu.

Mă întâlnesc apoi cu un coleg de breaslă, căruia i-am împuiat capul cât de bun prieten sunt

eu cu câțiva miniștri, iar el mă invită peste tot, să-i cunosc amicii. Mare gogoman.

Rămas singur Ștefan își căutase un costum de zi, asortase toate accesoriile, se dichisise cum putuse mai bine, apoi la ora amintită s-a prezentat la întrunirea caritabilă, unde o recunoscuse imediat pe doamna din fotografiile arătate de amicul său. Încorsetată și excesiv fardată, doamna Amalia, trona atât prin robustețea ei cât și prin atenția de care se bucura din partea organizatorilor. Contribuția ei financiară era desigur foarte consistentă, dacă reușise să focalizeze atenția tuturor.

Toate bune și frumoase, avusese loc și licitația în scop caritabil.

Arhitectul Ștefan ... se făcuse remarcat, licitând pentru un obiect fără prea mare importanță, dar destul cât să fie observat de doamne, în mod special.

Nu plecase de la întrunire decât după ce o felicitase călduros pe doamna Amalia pentru o inițiativă atât de frumoasă, cum numai o persoană cu reale calități poate avea.

Avu grijă să-i dea și o carte de vizită, insistând ca de fiecare dată când vor mai avea astfel de acțiuni, negreșit să fie anunțat și el. Își va face timp, deși era din cale-afară de ocupat. Doamna, se vedea limpede, cât era de magulită

de deschiderea domnului arhitect, către acest gen de acțiuni, dăduse și ea cartea de vizită și-i promisese că nu va fi omis. Chiar mai mult, dacă-i făcea plăcere putea veni la o prezentare de modă, peste numai câteva zile.

- Dacă mă invitați dumneavoastră, fac tot ce pot să ajung la timp, spusese Stefan, depunând un sărut suav pe mâna doamnei. Ajuns acasă, spusese dezamăgit amicului său.

-Aș fi vrut să văd din partea ei, puțină reținere, să mă suspecteze cătuși de puțin...dar este complet naivă.

La prezentarea de modă să vii cu mine, să te prezint. Sunt chiar dezamăgit, merge prea ușor.

Și-i de așa un prost gust... nu are un deget fără inel, mare, greu...prost lucrat...parcă-i magazin de bijuterii...fac eforturi să nu mă umfle râsul.

*

Din seara aceea, ieșirea pe banca din grădina azilului de bătrâni, deveni ceva obișnuit.

De fapt așteptau până când se retrăgeau totuși, la televizor, apoi clopotarul cu Mihai de braț, coborau cu grijă în grădină.

Doamna Eliza se mai întâlnește de câteva ori cu ei în parc, dar trecuse pe altă alee, nevrând să-l mai provoace pe cel atât de crunt lovit, la alte discuții.

Fiecare cu necazul lui, își zise ea.

Are nevoie de timp să se obișnuiască.

După câteva seri de singurătate în doi, Mihai îl întrebase pe clopotar, dacă doamna pe care o repezise așa de tare în prima seară, se mai afla cumva în parc. Clopotarul înțelese că deși nu vedea, colegul său de cameră auzea foarte bine pașii cuiva pe pietrișul de pe cealaltă alee.

Atunci spuse că doamna și-a schimbat locul de plimbare, dar că se află încă în parc.

- Te rog să-i transmiți scuzele mele, spuse Mihai cu jumătate de gură. Se vedea clar că nu era obișnuit cu astfel de gesturi.

Era mai degrabă obișnuit să dea dispoziții și să fie executate.

Clopotarul se duse și-i ceruse scuze doamnei Eliza, în numele lui Mihai. Era un prim pas către oameni, în acea mare durere sufletească și suferință trupească.

- L-am iertat de atunci, spusese doamna Eliza cu voce ceva mai tare ca să fie auzită și de Mihai, dar prefer să mă țin la distanță. Toți avem niște răni de vindecat.

Eu nu judec pe nimeni, dacă pot ajuta cu ceva...o fac cu plăcere, dacă nu, îmi văd de treburile mele.

Seara se scursese fără urmă de resentimente.

Cum se făcuse răcoare, fiecare se strecură în liniște în cămăruța lui.

Într-una din seri după ce Mihai auzise la aparatul său de radio, despre o întrunire mondenă la care soția sa legitimă, reușise să ajungă în centrul atenției, înțelese că roadele muncii lui plecau pe apa sâmbetei. Lipsa ei, faptul că nu-l vizitase deloc, ci lăsase totul în grija avocatului său, le pusese Mihai pe seama deselor certuri, ce le-au avut ei înainte de accident.

Ea fiind cu 15 ani mai tânără decât el, avea alte preocupări.

Dar de aici până la a intra în conturile sale și a le risipi fără nici o noimă, era ceva de neimaginat. Tocmai când nu se putea descurca singur, când ar fi trebuit să-i fie alături, ea cheltuia în neștire pentru a se face remarcată de așa zisa societate aleasă.

Furios din cale-afară își sună avocatul.

Acesta în loc să vină să stea de vorbă, pretinsese că are o întâlnire extrem de importantă care-l va ține ocupat întreaga seară. De fapt mergea la o serată, împreună cu cei doi excroci de profesie, și care erau la curent cu tot ce se petrecea în familie.

-Totiăștia parcă s-au vorbit să mă distrugă, tună Mihai, în fața clopotarului care rămase

înmărmurit câteva clipe. Cheamă un doctor, simt că-mi pierd mințile.

Asistenta venise în mare grabă și încercă să calmeze situația, dar fără nici un rezultat. Supărarea, furia, neputința, scârba...toate forțele răului căzuseră ca un trăznet pe capul său și nimeni nu-l putea liniști. Tensiunea arterială atinsese cote alarmante, medicamentele nu-și făceau efectul iar Mihai era din ce în ce mai agitat. Disperat a vrut să-și rupă bandajele de pe ochi și în furia lui îl lovi destul de tare pe bietul clopotar care încerca să-l liniștească.

Văzând că nu se poate descurca singură, asistenta anunță spitalul.

Cum întâmplarea făcu să fie de gardă Cosmin, acesta veni imediat să calmeze situația.

-Haideți să ne așezăm și să discutăm câteva minute în liniște propuse el, intrând în camera tatălui său.

-Ce v-a supărat așa de rău ? încercă el să afle exact despre ce era vorba.

-Cine ești tu să-mi spui mie ce să fac ? cui îi pasă prin ce trec eu acum ? Doamne ! nici să plâng nu am voie și mie îmi vine să urlu...strigase Mihai. Cosmin se gândise câteva clipe apoi, înțelese că venise timpul să-i spună adevărul.

-Mai întrebat...cine sunt ? am să-ți spun...sunt...sunt fiul dumitale, Cosmin.

Barba încărunțită a lui Mihai, tremură la auzul acestor cuvinte. Mâna caldă a lui Cosmin se așează cuminte pe mâna tatălui său. Nici unul nu a rostit nici un cuvânt preț de câteva minute.

Asistenta făcuse un semn cloptarului să o urmeze afară și amândoi ieșiseră fără zgomot.

- Acum hai să discutăm ce ne interesează cel mai mult, propusese Cosmin. Mi-a spus colegul meu, că întunericul de la ochiul drept nu este la fel de negru ca cel de la ochiul stâng, este adevărat? întrebuse Cosmin, ceva mai precipitat pentru a diminua starea emoțională ce-i cuprinsese pe amândoi.

-Da, răspunse Mihai, cu gândurile încă rătăcind aiurea, este mai gri când se aprinde lumina, dar de văzut ...nimic.

-Asta este cea mai bună veste pe care puteai să mi-o dai, spusese Cosmin entuziasmat. Vei merge într-o clinică specializată, din Franța, vei fi operat și ai toate șansele să-ți recapeți vederea la acest ochi, înțelegi ?

Este formidabil, trebuie să mă crezi...am văzut sute de cazuri. Bandajele de la ochii lui Mihai se umeziră puternic și lacrimi grele curgeau în voie pe obrajii ridați de vreme.

- Copilul meu...tu nu știi nimic...nu știi că soția îmi risipește averea, că fata mea este alcoolică și se droghează,

iar eu stau aici ca într-o cușcă fără posibilitatea de a schimba nimic din toate astea. Le-am plimbat jumătate din acest glob pământesc și uite unde am ajuns eu ?

- Lasă...încercă Cosmin să conducă discuția în altă direcție, de fiica ta promit să mă ocup eu, iar restul se vor rezolva imediat ce te vei întoarce operat și cu vederea ta. Acum vederea este singurul lucru care contează și...tată de la tine știu că un bărbat nu plânge...niciodată.

-De la mine ? când ți-am spus eu asta? Întrebuse Mihai uimit.

-Când m-am tăiat într-un ciob pe plaja din Mamaia, de se înroșise nisipul de sânge. M-ai luat în brațe și m-ai dus pe cearceaf, iar mama m-a legat cu o batistă de a ta, foarte strâns, să se oprească sângerarea.

- Mai ții tu minte asta ?

- Sigur, sunt multe întâmplări pe care le țin minte. Dacă inima mamei nu ar fi așa de slăbită, i-aș spune ce ai pățit și sigur ar veni să te vadă. Peste puțin timp se va naște și fiul meu...cred că-i vom pune numele Mihai.

Mâna tatălui strânse în tăcere mâna fiului. Câte gânduri, câte amintiri se năpustiseră deodată în mintea lui. Îl revedea pe Cosmin mic, cu un ghiozdan greu în spate, cum încerca să-l

copieze în toate gesturile, în tot ce făcea el, înainte de a-i părăsi.

Ce nebunie l-a putut îndepărta de ceea ce avea el mai de preț pe lume ? un fiu minunat și o soție ca pâinea caldă. Și-o amintea cu câtă blândețe și răbdare-i suporta toanele și chiar grosolănia. Cum îl ruga pe Cosmin să se potolească, să nu-l obosească prea mult pe tata, că muncise toată ziua.

Văzându-l căzut pe gânduri și fiind deja foarte târziu, Cosmin îi propuse să se culce, după ce-i va schimba chiar el bandajele și-i ceru mai multe detalii despre...sora sa pe care nu o văzuse niciodată.

Dacă chiar așa de rău stăteau lucrurile, Cosmin era deja hotărât să facă ceva în acest sens. Văzuse mulți tineri care-și distruseră viața prin baruri și apoi mergeau la dezintoxicare. Nu mai era timp de pierdut.

Promisese din nou tatălui, că se va ocupa personal de fată, măcar în această privință să poată fi liniștit. Chemă apoi asistenta și pe bietul clopotar care pica de somn și se grăbi și el spre spital.

Dimineața ce a urmat făcuse posibilă discuția între Mihai și avocatul său. Instrucțiuni clare și dure, blocarea imediată a conturilor sale, programarea la clinica recomandată de Cosmin și

sprijin lui Cosmin pentru supravegherea surorii sale Aurora.

Avocatul simți că nu este de glumit cu așa o hotărâre, care nu-i convenea deloc. Avea la dispoziție 24 ore să pună ordine și să execute dispozițiile lui Mihai, altfel...un alt avocat urma să-i ia locul. Urma să întocmească și dosarul pentru divorț. Cu asta chiar nu era de glumit.

Zilele treceau greu pentru cel aflat în întuneric, care ar fi dar orice pentru o rază de lumină. O mică speranță reușise Cosmin să-i strecoare în suflet, că este posibil să-și recapete vederea la unul din ochi.

Către sfârșitul lunii primi confirmarea, pentru a se prezenta la operație. Cosmin făcuse toate demersurile necesare pentru a urgenta aceasta.

Într-una din seri discutând la telefon cu colegul său, uitase cu totul că putea fi auzit de cineva din casă. După ce terminase convorbirea în fața lui sta dreaptă, nemișcată, cu o privire întrebătoare, mama sa.

Ne-având încotro, trebui să-i spună adevărul.

Cu mâinile împreunate și cu lacrimi pe obraz ascultase tăcută întreaga istorisire. Îl rugase pe Cosmin să nu-i ascundă absolut nimic. Află așadar prin ce trecea Mihai, fostul ei soț, înțelese

că în situația lui, nici nu putea pleca singur, cineva trebuia să-l însoțească.

Dacă era adevărat că familia lui îl abandonase într-un azil de bătrâni, ea îl va însoți la operație în mod necondiționat.

Când Cosmin terminase de povestit câte se adunaseră pe capul tatălui său, hotărârea mamei sale era deja luată.

- Dacă nu are cine, îl voi însoți eu la operație, spuse ea cu fermitate.

- După toate câte au fost...încă mai ești în stare să faci asta ? nu ai nici o obligație...putem angaja pe cineva...

- Dragul meu, nu-mi spune că tu îl îngrijești din obligație, este vorba de... tata.

- Mă gândesc numai că o deplasare la asemenea distanță, te va solicita prea mult.

- Fii liniștit, ne vom întoarce întregi, înainte să se nască...juniorul, răspunsese mama.

- Daca așa vrei tu...am să-i transmit, cât privește juniorul...se va numi Mihai.

Tăcuseră amândoi, până când lacrimile mamei se mai potoliră, apoi ceru să o ducă la el, în dimineața următoare, să-l vadă. Nu știa încă ce îi va spune, știa numai că omul care-i fusese atât de drag în tinerețe, avea mare nevoie de ajutor și ea era dispusă să i-l dea, necondiționat.

Era dimineața devreme, când un ciocănit discret în ușa din capătul coridorului, îl făcuse pe Mihai să tresară instinctiv.

- Cine-i ? îl întreabă pe clopotar.

- O...doamnă, spuse acesta ușor nedumerit, de apariția neașteptată.

- Sunt eu Mihai...se auzise vocea primei sale soții. Îmi pare rău că abia acum am aflat de ...necazul tău.

- Și...ai venit să te bucuri ? se interesase Mihai plin de sarcasm.

- Nu fi absurd, cine se poate bucura de așa ceva?

- Știu eu ce spun...se bucură și se distrează pe seama neputinței mele...

- Te chinui singur, venisem să văd dacă te pot ajuta cu ceva...cine va merge cu tine ...acolo ?

- De unde vrei să știu eu ? M-au aruncat aici ca pe un câine și nu le mai interesează decât banii mei. Doamne ! de-aș putea vedea câtuși de puțin...

- Sigur vei vedea, Cosmin m-a asigurat că ai toate șansele.

- Da, toate șansele, la cât de ghinionist sunt...

-Acum ești nedrept, eu aș considera un noroc, faptul că s-a întâmplat să nimerești pe mâna a doi medici foarte buni, dintre care unul este chiar fiul tău...

Așa este viața...ne mai încercă uneori... dar va fi bine. Vei vedea cât de curând, mai încercase ea să-l încurajeze.

Deplasarea la aeroport se făcuse anevoie, traficul era infernal. Se îmbarcaseră totuși în timp util și curând nava își luase zborul. Cosmin formase numărul de telefon de acasă, întrebându-și soția cum se simte.

- Foarte bine, cam grea...cât un elefant... dar mă descurc eu...au plecat ?

- Da...după așa de mult timp, au plecat împreună...nu-mi vine să cred...hai ca vin acasă și mai vorbim noi. Să stai liniștită, se circulă greu și trebuie să trec și pe la spital. Ne vedem acasă...iubire.

*

În apartamentul cu două camere, închiriat de cei doi aventurieri, se lăsase o liniște adâncă. De când venise Dan cu vestea că soția lui Mihai nu mai dispunea de banii soțului, timpul parcă se oprise în loc. Trebuia găsit urgent altcineva de care să se folosească.

- Ce ghinion spuse într-un sfârșit Ștefan, tocmai acum când începusem să ies cu fata lor. Mi-ar trebui un împrumut serios numai să o scot la restaurant... capricioasă cum este...

- Hai că mă enervezi, nici una nu mai are bani... gata, cade planul nostru, dar găesc eu altul cât ai

zice pește. Nu mă las eu cu una cu două, răspunsese iritat Dan. Deocamdată au contramandat sindrofia, nu văd unde vom merge la masă. Sunt pe ultimii bani și încă nu am un al doilea plan bine întocmit. În noaptea asta...am de lucru, un ibric de cafea și trebuie să mă concentrez. Toate s-au întâmplat prea repede. Amanetează și tu ceva din ce ai luat de la ...ele, mai zisese el.

- Dacă se prind că lipsesc ? am peste 100 gr aur de 24 k.

Ar fi foarte ușor să mă prindă poliția, să mă întrebe cum au ajuns la mine.

- Ștefane ! le-ai primit în dar pentru serviciile tale, au vrut un gigolo ? l-au avut și normal ...l-au platit, care este problema?

Asta va fi varianta noastră în cazul în care te vor bănuși pe tine, dar mai bine trimite un buchet de flori și mulțumește-i pentru bunătatea ei fără margini. La câtă lume le-a intrat în casă în ultima vreme...

- Cred că vom schimba puțin metoda de lucru...mormăi Dan, mâine sigur voi avea planul gata făcut. Pune-ți și tu mintea la contribuție să vedem ce iese.

*

Nebănuite sunt căile de îndreptare, puse în fața omului. Câteva case mai departe de vila cu

etaj și cu gard din fier forjat, o mașină frânase brusc. Din ea coborâse o tânără cu mers nesigur și cu brațele legănându-se haotic pe lângă corp.

La fereastra casei de vis-a-vis, o doamnă în vârstă, o privea cu milă, clătinând dezaprobator din cap. Aurora îi făcuse un semn de salut, ce seamănă mai mult cu un gest de lehamite, apoi intrase în curtea lor, lăsând poarta să se închidă singură.

Doamna Georgeta o cunoștea pe fata din vecini, de când era mică.

Și-o amintea ce copil drăgălaș fusese, o revedea sporovăind veselă, când se întorcea cu mama de la plimbare și ținea morțis să ducă ea florile, pe care și le alesese de la florăreasa din colțul străzii lor. Când se întorcea de la școală, îi auzea glasul de la câteva case distanță. Sau când venea de mână cu Octavian, un tânăr care și muncea și învăța. Nu știa de ce nu mai era Aurora cu el, pe vremea aceea nu se îmbăta și nu se droga ca acum.

Drăguță și plină de viață, era mereu în centrul atenției colegilor ei. Acum, terminase liceul, facuse un an de facultate, abia trecuse în al doilea, alunecând din ce în ce mai jos. Petrekerile date de noii săi amici, nu erau numai de dragul distracției, erau de dragul banilor pe

care-i așteptau de la ea, în momentul în care nu va mai putea sta, fără prafurile lor.

Își atinseseră scopul, acum era dependentă și-i căuta ea pe ei, cu disperarea celui ce nu mai vede și o altă soluție.

Pe doamna Georgeta o cunoscuse și Cosmin, cu ajutorul avocatului.

Pentru început spusese doar că este medic și a fost rugat să-i dea fetei o mână de ajutor, să scape din marasmul în care intrase.

Văzând că este o doamnă serioasă și că o compătimește sincer pe fată, spusese apoi că ei doi sunt frați după tată.

Acesta fusese primul pas pe care-l făcuse Cosmin, pentru a se apropia de cea care-i era soră și pe care abia acum, urma să o cunoască.

Promisese tatălui său, că o va ajuta și încerca să intuiască, ce anume ar fi ajutat-o cel mai sigur pe fată.

Atunci respectabila doamnă, începu să-i povestească despre Aurora, din copilăria ei lipsită de griji, despre copiii cu care era prietenă. Regreta femeia că fusese lăsată să alunece atât de jos, că mama sa care nu-și găsea timp pentru unicul ei copil, avea alte preocupări.

În timpul unor astfel de discuții, aflase Cosmin și despre Octavian, băiatul frumos și

cam timid cu care fusese Aurora prietenă și de care toți o credeau îndrăgostită.

Toți credeau că nu vor termina facultatea și se va face o nuntă cu ei. Numai că situația reală era cu totul alta. Avocatul cunoștea adevărul, chiar de la fată.

La una din petrecerile date de o prietenă, Aurora întrebase cine era bobocul nou apărut în grup. I se spusese că este student, dar că și muncește ca să-și plătească studiile. Situația lui materială, provenit din părinți modești, îl obliga la acest lucru. Mai aflase Aurora că băiatul este foarte serios și nu are o prietenă numai a lui. Nici una din fete, nu reușise să-i capteze atenția. Această remarcă a fost de ajuns, să o provoace pe Aurora.

- Facem pariu că-l fac eu să se îndrăgostească de mine ? spusese ea către amica ei.

- Nu cred că ai vreo șansă, o provocă aceasta în continuare, au mai încercat și altele, dar el...nimic. Chiar este un băiat serios și nu se lasă dus de val.

- Asta rămâne de văzut, în seara asta vreau numai să-l cunosc...prezintă-mă, se ambalase Aurora.

În zilele ce au urmat fata și-a pus în joc tot arsenalul ei, pentru a-l seduce pe Octavian, zis Tavi.

Ambiția ei depășea orice limită. Pariase că-l va cuceri și era hotărâtă să câștige pariul. Din primele discuții cu el, observă o oarecare timiditate și rezervă față de exuberanța ei. Atunci încercă să pară la fel ca el, să afle tot ce-i făcea lui plăcere și să afirme că și ea avea aceleași pasiuni cu el.

Renunțase pentru un timp, la plimbările ei favorite prin baruri și se arăta bucuroasă, să petreacă o seară calmă la bunicii ei, la un grătar în livada acestora.

Se amuza când Tavi, lua furtunul cu apă și stropea întreaga grădină, ușurând munca bunicului ei. Nu era vecin care să nu-l cunoască și să-l îndrăgească pe Octavian.

Deși era la începutul facultății, Aurora lăsa să se vadă că are ceva experiență de viață. Uneori era greu de suportat atât de părinții cât și de bunicii ei.

Cât timp și-a petrecut vacanțele la ei, au făcut ce au putut să-i insufle tinerei fete, mai multă responsabilitate pentru tot ce făcea, dar caracterul ei era deja format și mai ales, era format greșit.

Minciuna era bine înveșmântată, într-un fel de poleială ieftină, care mai reușea să inducă în eroare, pe cei ce o cunoșteau prea puțin. Frumoasă, bine făcută, ten alb, ochii albaștrii

strălucitori, o comoară de păr castaniu ce-i cădea în bucle rebele pe frunte și pe umeri.

Bronzată cum numai tinerele ca ea știau să fie, în orice anotimp, avea o alură sportivă, emanând sănătate și voioșie.

Nu ezita să-și etaleze frumusețea, prin cele mai obscure localuri.

Doar temperamentul și comportamentul mai echilibrat, al colegei și prietenei sale, o țineau să nu alunece dintr-o extremă în alta.

O siguranță de sine vecină cu îngâmfarea, dată de o stare materială bună, o făcea adesea greu de suportat chiar de către prietenii sau colegii apropiați.

Era greu să i se impună cea mai mică restricție, nici bunicii nici părinții, nu-și mai băteau capul, să mai facă ceva. Acum majoră fiind, trăia cum se nimerea, iar anturajul frecventat de ea, era foarte pestriț. I se spusese numai că de acum va trebui să-și clădească singură viitorul.

Din păcate tocmai acest viitor nu o preocupa defel. Primul an de facultate trecuse foarte greu, lipsind la multe cursuri. Abia intrase în anul doi, cu medie foarte mică. Nu o interesa acest aspect, era mulțumită că trecuse. Acum era hotărâtă să-l facă pe Octavian, să nu mai știe nici cum îl cheamă.

Se lăudase că va face asta și toată energia ei era focalizată, în această direcție. Surprins de câtă atenție se bucura din partea frumoasei studente, Tavi se simți flatat la început, apoi din ce în ce mai sigur pe el, crezând că prezintă oarecare interes pentru ea, se lăsă dus de val.

Faptul că Aurora era așa de entuziasmată de planul ei diabolic, îl induse ușor în eroare pe tânărul fără experiență.

Intră în atmosfera creată artificial de fată, se îndrăgosti pentru prima dată în viața lui. Simțea că toată ființa lui o dorește pe Aurora, întreaga lui existență o situa pe ea în centru.

Își planifica timpul, după capriciile ei, dar câte nu face un tânăr ca să fie pe placul iubitei sale. Se amuzau toți prietenii pe seama naivității lui. Nu mai avea somn, dimineața mergea la cursuri, după amiază la lucru, iar seara găsea resurse să-și plimbe iubita.

Slăbise mult și surmenajul, pusese pe figura lui de copil adolescent o amprență, greu de șters. Toată această poveste ținuse câteva luni. La zi aniversară, Tavi a primit un dar, de care avea să-și amintească mult timp și să-i bulverseze întreaga existență. Printre alintările cu care îl obișnuise pe băiat, Aurora spuse așa ca din întâmplare...

- Știi tu ce ești pentru mine ? ești...ești un pariu câștigat.

- Un ce ? un pariu ? ce prostie mai este și asta ? O cascadă de râs batjocoritor umpluse încăperea, iar în urechile lui Tavi, răsuna obsedant cuvântul pariu.

O privea consternat. Ar fi vrut să fugă, să se ascundă undeva unde să nu-l vadă nimeni și să nu mai vadă pe nimeni.

Toți se uitau la el cu un fel de milă și ironie, toți au știut de pariu, dar nici unul nu s-a gândit să-l avertizeze pe băiat. Râdeau și țopăiau în ritmul muzicii, făcând parcă și mai dureros efectul celor spuse de Aurora.

O furtună de gânduri începuse să-i bântuie mintea lui așezată și clară. Se simțea nesigur, se simțea ținta ironiilor tuturor. El care-i respectase pe toți, repeta acum în neștire, de ce ? de ce ? de ce ?

Se lumina de ziuă și trenul cu care plecau prietenii veniți de departe, era foarte devreme. Toți se grăbiră să prindă trenul, iar dintre ei, unul singur îl bătu pe Tavi pe umăr și-i spuse...

- Lasă bătrâne...așa s-a călit oțelul, după care pufnește în râs și se îndreaptă spre poartă.

Tocmai sosise taxiul care-i ducea la gară, pe cei veniți de departe.

La despărțire Aurora încercase să mai îndulcească puțin atmosfera, propunând să rămână totuși prieteni. Doar nu era să se certe, pentru o nimica toată.

Fulgerele din privirea lui Octavian, o avertizară că ar fi mai înțelept să plece cât mai repede. Doar mama lui era trează la acea oră și-l privea cu multă luare aminte. Auzise discuția dintre cei doi tineri și râsetele celorlalti. Simțea fizic, durerea fiului său, rănit așa de crunt de prima lui dragoste. Tavi s-a retras de la facultate, numai ca să nu se mai întâlnească cu aceea care și-a bătut joc, de tot ce a avut el mai bun și mai frumos, de iubirea lui sinceră.

O hepatită l-a ținut un timp în spital apoi acasă, sub atenta îngrijire a părinților. Se pregătea de o nouă admitere, în alt oraș.

Din păcate și-a pierdut, încrederea în fete. Cine știe ce fată sinceră va avea de suferit, nefiind crezută de el, în urma acestui joc al seducției.

*

S-au întors împreună din Franța. Operația lui Mihai a fost o reșită, din punct de vedere medical. Cele câteva săptămâni petrecute împreună au trezit desigur multe amintiri, frumoase dar și pe cele dureroase în egală

măsură. Ana alături de fostul ei soț, făcând pe infirmiera și ținându-i companie zi și noapte, reușise să-l tempereze. Nervozitatea lui deși legitimă, scăzuse treptat, la îndemnurile și încurajările ei. Nu se gândise că va fi așa de greu. Îl însoțise pe Mihai, din instinct, știa că are nevoie de ajutor și s-a oferit, ca și cum nimic nu era mai normal decât asta. Viața lui, felul lui tăios de a se purta cu cei din jur, o deranja și supăra de multe ori.

Ba se întreba... oare de ce plecase cu el ? ce spera să obțină ? gândindu-se foarte bine, își dădea seama că nu aștepta nimic de la el. Nici nu ar fi avut ce să-i dea.

Dacă își dorea ceva, Ana își dorea să ducă mai departe acea existență calmă, liniștită. Atmosfera din casa ei alături de fiu, de noră, era exact așa cum o dorise ea.

În scurt timp urma să vină pe lume și juniorul, care le va umple casa de bucurie.

Ajunși pe aeroportul românesc, Ana ar fi dorit să cheme un taxi și îl rugă pe Mihai să dea adresa unde vroia să meargă.

- Cosmin mă așteaptă...la voi, spusese acesta cu voce șovăielnică. Vrea să mă consulte...așa mi-a spus la telefon. Pot să merg la voi ?

- Sigur, dacă așa ai stabilit cu Cosmin... În mai puțin de o jumătate de oră, se aflau la scara

blocului, unde atâția ani îl așteptase, să treacă măcar să-și vadă fiul. De data aceasta venea el singur.

Cu ce gânduri...numai el putea să știe. Pentru Ana era limpede, o dată vindecat, cu vederea revenită la un ochi, se va putea descurca singur sau însoțit de altcineva. Rolul ei se încheiase. Viața ei intrase de mult timp, pe un făgaș normal și considera că nimic nu trebuie să o tulbure.

Așa cum stăteau Mihai de vorbă cu Cosmin, ca doi bărbați maturi și-ar fi dorit cândva Ana, să-i simtă ca stâlpi ai casei sale. Destinul nu a vrut același lucru. Viețile lor se complicaseră.

Drumurile li s-au separat, anii și-au urmat cursul lor firesc. Bătrânețea se simțea aproape iar alarma dată de părul grizonat, confirma vizibil acest fapt. Doi oameni care ar fi putut fi fericiți...dar nu au fost.

Cosmin îl pusese la curent cu posibilitățile de recuperare, ale sororii sale vitrege.

Contactase colegi, medici competenți în lupta împotriva drogurilor, dar mai era nevoie de multă muncă de lămurire, pentru ca fata să poată scăpa definitiv de dependența ei față de acele prafuri.

Nimic nu era imposibil, câtă vreme există voință și va înțelege că cei din jur îi vor binele.

Se înserase curând și Mihai se ridică la un moment dat, să plece.

- Chiar vrei să pleci? te simți destul de bine ?
întrebase Cosmin.

- Da, mă descurc, în seara asta trebuie să rezolv
ceva la mine acasă. Apoi către Ana...treci pe la
mine mâine ?

- Nu, nu pot, răspunsese Ana, care prevăzuse o
astfel de propunere. Rolul meu se încheie
aici, dragul meu. Mihai o mai privise o clipă,
apoi se îndreptă în tăcere spre ușă. Din tonul
vocii ei, înțeleșese că luase deja o hotărâre și
orice insistență ar fi fost de prisos. A plecat cu
inima grea și cu convingerea că viața îi oferise o
a doua șansă cu această minunată femeie, iar el o
ratase și de acea dată.

Între Bach, Pitagora și Rocco

Terminase câteva arpegii și se pregătea să
execute câteva bucăți, dintr-un concert de Bach.
Nu era timp de pierdut, se apropia teza la
matematică și mai avea încă mult de lucru.

Cu celelalte se descurca mai ușor, dar la matematică vroia cu orice preț să se încadreze în baremul celor ce urmau să participe la olimpiadă.

Nu se instalase bine pe scaun, că sună strident interfonul.

-Salut, ce faci fată ? Eugenia sunt, iar cânti la pian ? te aud din stradă...

-Scuze, nu știam că ești la intrare, abia am auzit interfonul, îl rog pe tata să facă ceva cu el că nu merge bine. Ți-am dat drumul, poți urca acum.

Iuliana se postă în ușa de la intrarea în apartamentul în care locuia, împreună cu părinții. Aștepta colega de clasă să-și facă apariția.

- De ce nu m-ai anunțat că vii ? pregăteam ceva bun, așa m-ai luat pe nepregătite să, vedem ce a lăsat mama în frigider, spuse Iuliana, kolegei sale care ajunsese deja pe palier.

- Lasă că astăzi nu am timp să stau până plecăm la școală, am venit doar să te anunț....draga mea, că un tip cool, care te-a văzut la noi de ziua mea, moare să te cunoască.

Să nu spui nu, că m-a înnebunit de cap, nu mai scap de el.

-Acum ți-ai găsit și tu ? am așa de multe pe cap...mai vedem în vacanță, chiar nu pot acum. Mă pregătesc de olimpiadă și am de lucru la niște bucăți muzicale care nu-mi ies cum aș vrea eu.

Mai vorbim în vacanță, acum chiar nu am timp de așa ceva.

- Nici să nu te gândești, așteaptă jos, ce să-i spun ? crezi că eu am timp de umblat să fac cupluri ? i-o întorsese Eugenia cu sarcasm.

Am venit cu el, că nu mă mai slăbea, este o pacoste...drăgălașă, hai nu fi naivă. Ești singura din grupul nostru care nu are prieten. Cât ai să mai aștepti ? Noi îi spunem Rocco.

-Bine, mă îmbrac și cobor, spusese fata, dar nu stau mai mult de 5 minute, trebuie să vină tata din oraș și nu vreau să creez discuții degeaba.

După câteva minute Iuliana, cobora scarile însoțită de insistenta sa colegă, să-l cunoască pe Făt Frumos-ul descris de aceasta. S-au făcut prezentările, s-au schimbat în grabă numerele de telefon, iar după alte câteva minute Iuliana se afla din nou la pian, unde se străduia să execute cât mai expresiv o partitură. Între timp tatăl, pusese ceva în frigider și plecase cu alte treburi, fără să o deranjeze.

După o oră sună ceasul potrivit de ea, să o anunțe când va trebui să intre în culegerea de probleme de matematică, a cărei olimpiadă se apropia.

Nu ținea morțiș să fie prima clasată, dar nici în urma tuturor nu vroia să fie. Așa se face că a fost selecționată pentru olimpiadă, fiind a

treia din clasa ei. Atât a putut face, atât a făcut, ea era mulțumită că prin munca ei, se afirma într-un domeniu destul de dificil.

După ce Eugenia îl prezentase pe Făt Frumos-ul din apropierea locuinței sale, acesta începuse să o aștepte pe lângă școală, ba mai venea uneori și cu câte o floare, ascunsă în geacă, să nu-l vadă nimeni și să-l ironizeze.

A urmat un schimb de CD-uri cu ultimele piese muzicale la modă, expert în arta cuceririlor, tânărul avusese grijă să aducă și muzică clasică pe care fata o executa la pian, așa ca un plus de atenție.

Au fost și invitații în oraș, la o cafea, la un film, dar la un moment dat, Iuliana a fost invitată la el acasă. A acceptat din curiozitate. Cum au decurs treburile între cei doi tineri...numai ei știu.

Acasă Iuliana, nu mai știa cum să justifice, plecările ei misterioase, ba chiar și absențele de la școală.

Îngrijorați părinții, au rugat un vecin, pensionar care tot nu avea nimic de făcut, să fie puțin atent, la ce se întâmplă în urma lor, acasă mai ales cu fata lor.

Impresionat de misiunea primită, pensionarul se puse pe treabă.

Să păzești o tânără fată...este ceva asemănător cu a păzi o turmă de iepuri. Venirile și plecările

fetei, erau așa de dese, ba mai primea și vizita unui băiat.

Acest lucru trebuia să-l afle tatăl fetei în primul rând. Fata era minoră, iar vecinul pensionar o cunoștea de când mergea la gradiniță. Pe tânărul respectiv, îl identifică ușor, deoarece îi amintea de propria sa tinerețe.

Cunoștea genul, azi cu una, mâine cu alta....tot așa cât te mai țin puterile. De Iuliana chiar îi părea rău că intrase în legătură cu un astfel de băiat, ea era o fată finuță și educată altfel.

Dezamăgirea ei va fi foarte mare când se va dezmetici din aventura asta, gândea vecinul pensionar.

Între timp o vedea pe fată din ce în ce mai abătută, chiar plânsă într-una din zile și asta îl făcu să stea de vorbă cu părinții fetei, să le atragă atenția că ceva grav se întâmplă.

Colega ei care venea acum și mai des la ei în casă, nu-i inspira nici o încredere, vecinului pensionar, dimpotrivă, o suspecta de ipocrizie.

Omul bine intenționat, nici nu realiza cât de aproape era de adevăr.

Iuliana fusese atrasă într-o cursă, de câțiva colegi invidioși pe liniștea ei, pe rezultatele obținute numai din munca ei, pe aprecierile profesorilor, care o dădeau de exemplu în clasă.

Așa ajunsese Iuliana, obiect de distracție, al lui Rocco, băiatul de bani gata, care se detașa foarte ușor de fetele ce treceau prin patul lui. Pe cele ce rezistau mai mult, chiar le respecta, dar pe cele care cedau ușor, le ironiza și umilea, în toate felurile.

Toată școala știa deja de aventura lui cu tocilara clasei, cum o porecliseră în secret, cei din grupul de răzbunare. Deviza lor – FĂRĂ GENII – nu ne trebuie genii, obișnuiau să spună la un pahar de băutură și o țigare, ascunși într-unul din apartamentele în care locuiau, sau în câte o bombă, unde nu le cerea nimeni buletinul.

Pe cine și de ce se răzbunau, nu-și băteau capul cu asemenea întrebări, se amuzau făcând cât mai multe rele și se simțeau foarte bine.

Într-una din seri, după ce vecinul, fin observator, povestise părinților ce văzuse el zilnic, în jurul Iulianei, părinții au ținut sfat. Mama se așeză pe marginea patului fetei, care motivase o durere de cap și se retrăsese la culcare mai devreme decât de obicei.

Părinții au decis că cel mai bine este să nu-i spună fetei că știi ce se petrece. Era o fire sensibilă, se va simți prost, mai ales față de tatăl ei, dar mama era hotărâtă să stea de vorbă cu ea.

- Draga mea, noi am vorbit multe despre viață, acum tu ar trebui să-mi spui ce se petrece. Promit că va rămâne totul între noi, nu-l vom supăra și pe tata, dar eu trebuie să știu ce probleme ai și cum să te ajut.

Pe perna fetei se prelingeau lacrimi fierbinti, de umilință, de rușine, de neputința ei de a-și rezolva singură problemele.

Prietenii ei, cei care o atrăseseră în capcana acestei mizerii, o abandonaseră repede, după ce și-au pus planul în aplicare. Cei mai răutăcioși din școală și care auziseră de noua ispravă a lui Rocco, nu ezitau să o strige pe tocilară și să o invite la ei acasă.

Drama fetei nu cunoștea margini.

Nu mai atinsese clapele pianului de săptămâni întregi. Se simțea murdară. Nu-și putea ierta slăbiciunea pentru Rocco, cum de s-a putut îndrăgosti de un astfet de băiat, rău, crud, de o obrăznicie fără margini, fără scrupule și fără conștiință.

Se temea și de faptul că în astfel de situații, ar fi putut apare o sarcină nedorită la cei 16 ani ai săi și atunci sigur își va mâhni părinții cu rușinea ei.

La întrebările insistente ale amamei sale, Iuliana spuse doar...

-Vreau să mă mut la altă școală, dacă vrei să mă ajuți fă asta pentru mine.

–Am făcut o prostie și nu-i pot suporta consecințele. Mă sufoc dacă mai rămân în școala asta. Pe urmă...voi intra în normal, nu vreau să vă faceți griji și pentru mine. Le aveți și voi pe ale voastre. Ștergându-i lacrimile, mama promise că va face demersurile respective, motivând mutarea lor în alt cartier al capitalei.

–Mi-aș fi dorit sa nu treci niciodată prin așa ceva, dar vezi și tu că viața, ne rezervă tot felul de surprize, adăugase mama. Să nu uiți, că orice problemă vei avea, mama va fi prima care te va ajuta, prietenii au rolul lor, dar eu îl știu foarte bine pe al meu.

Te las să dormi, dacă mai sunt și altele de discutat...aștept.

–Deocamdată nu...asta este tot, mai vorbim noi, spusese Iuliana cu vocea stinsă de amărăciune.

Parcă o piatră i se luase de pe inimă, alunecă într-un somn greu, întrerupt de suspine.

Dimineată se trezi fără indoieli, cu intenția de a merge mai departe, la o altă școală, să-și construiască viața așa cum dorise mereu.

Faptul ca avusese acea scurtă discuție cu mama sa, o ajutase mult.

Știa că oricând va avea nevoie, are pe cineva alături, cu care să comunice.

De acest episod urât din viața ei, va trebui să uite și să-și continue studiile cum își propusese.

Făcuse o prostie, dar păcat ar fi fost să persiste în acea prostie, păcat de eforturile părinților și ale ei, dacă ar abandona. Nnicidată nu va mai asculta sfaturi, de la persoane atât de puțin cunoscute, își promisese Iuliana.

Viața i-a dat această palmă, tocmai pentru a o trezi la realitate. Dar tot ea, viața poate fi frumoasă, dacă știi să alegi de o parte ce este bun și frumos, de ceea ce este urât și murdar.

Oricât ar suferi după o astfel de experiență, nu va putea schimba ea lumea.

Fiecare om, are așternutul ce și l-a făcut singur. Cu această nouă speranță în suflet Iuliana intră în zorii zilei în sufragerie, unde se așezase praful pe pian. Îl șterse cu grijă, apoi mângâie clapele cu recunoștință ca pe un prieten bun, care nu o părăsește la greu și de care nu se va rușina nicidată. Din prag, mama se retrase discret, lăsând-o cu ceea ce-i era așa de drag, pianul.

MENTALITATE

S-a împământenit în lumea noastră, un fel de lege nescrisă, care permite băiatului,

bărbatului, să seducă și să abandoneze după bunul lui plac, fetele, femeile....

Există legi morale și civile, care interzic relațiile sexuale până la majorat, dar astfel de abuzuri au loc relativ frecvent și tinerele fete rămân marcate pentru întreaga viață.

De unde a apărut această mentalitate că bărbatului i se cuvine totul, iar femeia este obligată să accepte, să se supună, nu se știe precis. Se știe în schimb, că lipsa unei educații corecte aplicată copiilor de ambele sexe, duce la cele mai mari drame familiare.

Sunt părinți care dau băieților o asemenea educație, cum că pot umbla din floare în floare, fără să aibă, responsabilitatea consecințelor, nestatorniciei lor.

Nu-i interesează că în urma lor cresc niște moștenitori nedoriti, abandonați înainte de a se naște. Dacă bărbații ar fi avut uter și ar fi născut copii, lucrurile erau cu totul altfel. Și-ar fi cerut cu tărie drepturile și protecția legilor și a societății. Multor femei care fac asta, li se pune pumnul în gură. Cel mai grav lucru din această mentalitate greșită, legată de responsabilitatea bărbaților, despre rolul lor în aducerea pe lume a copiilor în afara familiei, este faptul că ei nu conștientizează, ce drame provoacă.

Dacă o femeie umblă cu mai mulți bărbați, este imediat etichetată de societate și de biserică, drept o mare păcătoasă, dar un băiat-bărbat care face același lucru, este lăsat să continue, ba chiar încurajat de părinți iresponsabili, că așa fac toți bărbații... deci să continue.

Nu este responsabil pentru că nu l-a învățat nimeni, sau nu a reținut decât ce era în avantajul său. Nu vrea să-și asume responsabilitatea creșterii copiilor proveniți de la el.

De ce fetelor li se atrage atenția să fie precaute, să aibă grijă de căminul lor o dată format, iar bărbatul rămâne în continuare liber să facă ce-i place?

Din această educație greșită, pornită uneori chiar din familie, băiatul crește cu convingerea că lui i se cuvine totul.

Atunci când nu i se dă, ajunge să-și ia singur, chiar cu forța. Aș vrea să subliniez un fapt – înainte de trup, organe interne, organe sexuale, omul se formează ca, creier și coloană vertebrală în viața intrauterină.

Se spune că din capacitatea de gândire, nu se folosește nici 10%, oare de ce? De ce nu sunt învățați copiii să gândească mai mult, să citească mai mult, atât fetele cât și băieții, să-și îmbogățească mintea cu experiențele altora, să știe să evite ce nu le este folositor?

Dacă într-o perioadă se mai știa de rușine sau de frică, acum nu se mai știe de nimic, iar filmele de o anumită factură influențează negativ gândirea tinerilor.

Sunt tineri care-și încep viața exuală la vârstă foarte mică, fete care la 14-15 ani dau naștere la copii, din inconștiență și lipsă de educație.

Ce se face oare în școli la orele de dirigiență, ce se mai discută la ședințele cu părinții ? De ce se dă frâu liber instinctelor primare ? Cum este posibil ca niște părinți, cu posibilități materiale deosebite, să încurajeze aventurile tânărului lor fiu, lăsând însărcinată o fată minoră.

Fata este acuzată, iar băiatul nu. Unde vor ajunge acești tineri care în inconștiența lor se cred învingători, deși de multe ori viața a dovedit, că într-un final ei sunt cei învinși.

Mai devreme sau mai târziu acești copii veniți pe lume accidental și nedoriți, își vor căuta părinții și își vor cere dreptul la o viață normală, la o identitate.

Își vor întreba părinții, de ce m-ați făcut și m-ați aruncat în viață?

Sau în cazuri grave scot cuțitul sau pistolul și nenorocirile se țin lanț.

Un copil este un dar de la Dumnezeu, așa cum îl creștem și îl educăm, așa ne vom bucura de realizările și de respectul lui, toată viața.

Cine nu înțelege rolul părintelui în creșterea și educația copiilor, va face un lung șir de greșeli și va sfârși rău.

Cât este mic, copilul mai știe de frică sau de pedeapsă, dar când cresc, ajung să-și judece părinții. Câtă vreme în familie nu au fost învățați să respecte pentru a fi la rândul lor respectați, nu vor mai ține seama de nimic, vor face numai după bunul lor plac.

În afară de legile scrise, cele sociale și morale, mai există și trezirea conștiinței.

Cel mai aspru judecător al omului, este propria lui conștiință. La maturitate, omul are tendința de a separa tot ce a făcut bine de tot ce a făcut rău,

iar dacă balanța înclină spre cele rele, se produc adevărate drame personale.

Atunci încep regretele, remușcărilor, teama de justiția divină. Atunci se produc adevărate cutremure în interiorul ființei umane.

Omul este primul său judecător prin conștiința sa. Dacă are prea multe de regretat, atunci începe degradarea lui. Alunecă în alcoolism, droguri, se răzbună pe cine se

nimerește, căutând zadarnic acea stare de echilibru, de bine pentru el.

Instinctul de conservare a propriei ființe, acționează haotic, distrugând orice și pe oricine i se ivește în cale, numai el să se simtă bine.

Se răzbună pe alții pentru că el și-a irosit viața, nefiind învățat să o prețuiască, sau nu a ascultat de nimeni și vine vremea ispășirii. Toți ajungem la acest ceas al trezirii conștiinței de sine. Puțini sunt cei care nu au nimic să-și reproșeze, deoarece toți am făcut greșeli mai mici sau mai mari, în anii pe care i-am trăit.

Nu trebuie să ne înnecăm suferința în alcool, în droguri. Religia ne învață că o spovedanie amănunțită, o căință adevărată, este purificatoare.

La fel spun și psihologii. Atât preoții cât și psihologii, au posibilitatea de a ajuta pe cei căzuți pentru a merge mai departe, ducând o existență modestă și onestă.

O conștiință curată, este un dar de mare preț, care poate fi dobândit la orice vârstă și aduce echilibru, ființei chinuite de incertitudini, de angoase, de remușcări.

Nu trebuie să acuzăm pe nimeni pentru educația primită. Fiecare a făcut ce a putut la vremea lui. Fiecare ia din viață ceea ce îi este

folositor și nu dăunează celor din jur, sau așa ar trebui să facem.

Așa funcționează liberul arbitru din noi, darul făcut de divinitate.

De aceea avem creier, să-l punem să gândească pozitiv, să ne folosim capacitățile cu care am fost înzestrați încă de la naștere.

Să avem foarte clar în minte, că fiecare faptă a noastră, bună sau rea, are o răsplată mai devreme sau mai târziu.

De acest mod de gândire depinde evoluția noastră, ca oameni maturi, apoi ca bătrâni înțelepți, care au trait și au văzut multe la viața lor și le vor împărtăși nepoților.

Nu degeaba se spune “ cine nu are bătrâni să și-i cumpere”. Mai nou bătrânii noștrii mai norocoși ajung în azile de bătrâni, dar sunt și mulți uitați de rude, care se sting în tăcere, în lipsuri și mizerie, uitându-se că și ei au fost tineri și au adus pe lume copii.

În loc de un sprijin la bătrânețe, tinerii nu știu cum să se descotorosească mai repede de ei, plecând departe să-și vadă de viața lor, să le fie bine.

Puțini sunt cei ce-și mai aduc aminte să le spună un La mulți ani, sau Sărbători fericite. Li se pare lipsit de sens, au impresia că devin

dependenți de bătrâni, că se umilesc făcând astfel de gesturi.

Realitatea este că nerespectându-ne părinții, bunicii, nu ne respectăm în primul rând pe noi. Pentru copiii noștri nu vom fi un bun exemplu.

Cândva și ei vor repeta aceleași greșeli, iar regretele noastre vor fi degeaba, târzii și fără nici un efect. Caracterul copilului devenit adult, odata format, greu se mai poate corecta.

Grija pentru propria persoană a prins rădăcini adânci și nimeni dintre cei din jur nu mai contează.

Egoismul, egocentrismul erodează ființa umană în interior. Sentimente reprimite, dau naștere la frustrări, la comportamente haotice, la inconsecvență.

De aici până la caderile depresive, mai este foarte puțin.

Dramele sunt din ce în ce mai multe și este tâtziu pentru a mai schimba ceva în mentalitatea celor pe care i-am adus pe lume.

O IUBIRE PÂNĂ DINCOLO DE MOARTE (Strict autentic).

Cum eram în contratimp cu programul de tratament al colegei mele de cameră, nu aveam

altceva de făcut, decât să ies și să mă plimb singură. Nu era chiar plăcut, dar pe malul lacului Techirghiol, era multă lume și prin anomalia vieții, multe femei singure.

Era în vara anului 2008.

Masa de seară se servea de regulă între 18,00-19,00, așa că timp de plimbare pe răcoare era destul, iar zăpușeala de peste zi încă se mai simțea în camere.

Bănci pentru odihnă nu prea erau libere, dar ici colo câte un loc se mai găsea. O briză ușoară aducea dinspre lac un aer umed cu gust de sare și o binemeritată răcoare.

- Nu v-ați mai așteptat colega ? m-a întrebat o doamnă pe care o cunoscusem la masă, împreună cu sora ei.

Amândouă aveau un puternic accent moldovenesc, nimic mai firesc din moment ce veneau de undeva de pe lângă Bacău.

- Am așteptat-o un timp dar cred că a venit prea obosită de la plajă și se odihnește, am răspuns eu, încercând să trec mai departe.

- Dacă vreți să stați cu noi...este loc, m-a invitat una din cele două surori, care era vopsită blondă și avea un fel de coc din șuvițe, ca o crizantemă la spate.

M-am așezat lângă ele și cum o discuție între femei se leagă foarte ușor, am stat de vorbă.

De fapt să fiu foarte sinceră eu de felul meu, mai mult ascult, mai ales când nu cunosc bine persoanele.

Așa se face că ele povesteau câte ceva de pe la procedurile ce le făceau, una era cam nemulțumită de o femeie care servea la masă și uite așa trece vremea la băi. Aflu de la ele că sora cea mai mare venea la Techirghiol de peste 15 ani și era foarte mulțumită de efectele terapeutice ale bailor.

Recunosc că în sinea mea, m-am cam mirat, ne-nțelegând de unde atâta mulțumire, lacul fiind la fel de neângrijit ca și Amara. La mal apa era foarte murdară și plină de mătasea broaștei. Dar sora cea mare înota în larg și făcea bai reci cu nămol, deci...știa ea ce știa.

Trecuse bine de 70 ani, dar se menținea într-o formă foarte bună.

Un timp au vorbit ele, apoi ne-am ridicat să continuăm plimbarea pe malul lacului.

Sora cea mai mare ne-a abandonat la scurt timp, oboseala silind-o și pe ea către camera de hotel, unde erau cazate.

Am rămas numai eu, cu doamna cu cocul ca o crizantemă, nici astăzi nu știu cum o cheamă.

Împlinise de curând 70 ani, suferise o fractură de bazin, călca cu grijă, dar păstra un aer semeț, un

fel de superioritate care la început nu mi-am dat seama de unde vine.

Mergea foarte dreaptă, cu geanta pe umăr și cu mâinile la spate.

Recunosc că eram puțin curioasă, să aflu mai multe despre ea, dar întrebări nu am pus nici una. Am așteptat cuminte să spună ea, dacă avea ceva de spus.

Curând am ajuns în dreptul statuii lui Techir, cel din legenda, cu magarușul lui și ne-am întors.

Nu mi-am dat seama cum a alunecat discuția, spre energiile din jurul nostru, de care nici nu ne dăm seama.

I-am spus doamnei că nu am cunoștințe absolut deloc în domeniu, doar ocazional am citit câte ceva, ce mi s-a parut mie că prezintă oarecare interes.

I-am mai spus că în tinerețe, am avut câteva vise premonitorii, dar nu am înțeles cărui fapt se datorau, știind că nu am nici un merit deosebit, să fiu astfel avertizată.

M-a privit destul de mirată când a auzit. Nu avea nici un rost să intru în detalii, doamna fiind foarte hotărâtă să vorbească, nu să asculte.

Felul meu de a asculta, o îmboldea cred să tot povestească, despre necazurile ei, viața care a trecut așa de repede pe lângă ea.

În urmă cu 30 ani rămăsese văduvă.
Soțul ei murise pe brațul său, după cum povestea ea.

Atunci a văzut ceva ce ține de domeniul fantasticului, ceva ce am să scriu exact așa cum mi-a povestit.

Din tonul vocii ei am simțit că vorbea cu toată convingerea, ca și cum nimic nu era mai adevărat și mai normal decât cele povestite de ea.

Suferința lui că se stinge, suferința ei că îl pierde, au fost atât de puternice, încât se pare că au depășit anumite limite.

Spre tavanul camerei unde se aflau ei, s-a înălțat un ghem luminos, iar pe fața și pe mâinile femeii a căzut un fel de pulbere argintie, cum ar fi beteala tăiată foarte mărunț. Era consternată, nu știa ce să creadă, tulburată de ceea ce vedea, un timp nu a putut schița nici un gest.

Apoi a chemat pe cineva din vecini, să vadă ce se întâmplase cu ei.

Soțul murise pe brațul ei, iar ea susținea că ia văzut sufletul urcând în sus.

Trăia ceva mai presus de puterea de înțelegere a unui om în condiții normale, o stare imposibil de descris în cuvinte, mai ales acum după așa de mult timp.

Spunea că o iubise foarte mult soțul ei, dar nu am îndrăznit să o întreb dacă și ea îl iubise la

fel de mult. Am ascultat-o mai departe. Mă gândeam că uneori când ești prea frământat de gânduri, faptul că le discuți cu cineva, te mai ușurează.

A trecut ceva timp, niște ani...nu știu câți, nici doamna nu a precizat și în viața ei a apărut un alt bărbat.

Din spusele ei, omul se simțea așa de bine la ea, o aprecia în tot ce făcea, spunea că este liniștea și pacea sufletului său.

Curând și-au dat seama că pe ei îi leaga un puternic sentiment de iubire. Acum cugetând în liniște la cele ce mi s-au povestit, cred că era și disperarea vârstei, acea goană contracronometru, ce-i apucă pe unii dintre noi când intră în toamna vieții.

Așadar erau îndrăgostiți și fericiți cum nu se poate descrie. Gândeau la fel, vorbeau la fel, se completeau reciproc, își ghiceau dorințele și se grăbeau să și le îndeplinească reciproc. Erau... un suflet întreg, în două trupuri.

Între timp, nu știu cum și de ce, doamna s-a convins că are puteri paranormale și este posibil, dacă a avut o atât de mare forță de a iubi.

A început să practice pase bioenergetice, metodă învățată de la cineva venit din Rusia.

Posibil să fi fost și ceva rentabil, dar nu am întrebat nimic.

Soarta nu a fost prielnică nici de această dată. A murit omul pe care-l iubea nebunește.

Știa că era bolnav și că se putea întâmpla oricând, dar refuza să creadă că va fi așa de curând.

O înecau lacrimile, iar eu am încercat să spun ceva banal despre soartă, numai ca să-și ia un moment de respiro, în tulburătoarea sa istorisire.

Am primit și un compliment pentru participarea mea la conversația dintre noi.

Mi-a spus privindu-mă foarte atent, că eu am o anume curățenie spirituală, de aceea m-a ales pe mine să-mi povestească, alfel nu ar fi făcut-o. I-am mulțumit.

De când l-a pierdut pe acest om, și-a amplificat cercetările în domeniul paranormal, a experimentat pe ea însăși, făcând mari eforturi de concentrare. Spunea că reușise să leviteze la înălțimea de o jumătate de metru, câteva secunde, dar efortul o epuizase.

Puțini sunt capabili de un efort de concentrare, așa de mare și majoritatea sunt afectați.

Noi ne-am obișnuit să-i numim ciudați, în timp ce ei ne consideră ignoranți.

Vorbește zilnic cu iubitul ei decedat, povestește tot ce a făcut peste zi și ce probleme are de rezolvat, când nu știe cum.

Spre surprinderea mea, spune că în ziua următoare are deja soluția, la problemele discutate cu el în gând.

Am încercat să-i sugerez, știind că este credincioasă, că poate îngerul ei păzitor, o ajută inspirându-i soluția potrivită.

A protestat, a spus nu, singurul care-i putea da un asemenea răspuns, era el, cel plecat la ceruri să se odihnească.

Nu vreau să o judec eu și nici nu pot ști dacă ce făcea ea era bine sau rău, dar de copil știu de la părinții mei, că sufletele celor plecați trebuie lăsate să-și urmeze drumul, odihna acolo sus.

Nu trebuiesc rechemate, tulburate din evoluția lor.

Pomenitul în biserică nu le face rău, dar asemenea solicitări zilnice....
nu știu ce să cred.

Doamnei i-a slăbit mult vederea la ambii ochi, dar trăiește cu convingerea că Bunul

Dumnezeu, i-a deschis un al treilea ochi, ochiul minții cu care vede mult mai bine.

Poate că în felul ei are dreptate, dacă ea așa vede mai bine, dar mă întreb totuși... ce vede?

Doamna poartă ochelari, nu se sprijină de baston, calcă drept, gânditoare și povestește despre energiile atât de puternice ce ne înconjoară și de care noi oamenii nu suntem conștienți.

Tot ca o neștiutoare îmi pun și eu întrebarea:

-Oare ce se petrece în mintea unei femei, capabile să iubească chiar și dincolo de moarte?

În mintea ei această...barieră nu există. Lumea noastră și lumea de dincolo, la ea sunt mai apropiate, ori sunt cam amestecate.

Atâta dăruire, atâta iubire, atâta durere.

Blestem sau dreptate divină

Era prin vara lui 1987, când deplasându-se pentru un control de rutină, într-o comună riverană unui braț al Dunării, inspectorul finaciar pătrunsese în incinta primăriei, fără să găsească pe altcineva decât pe secretară.

După ce aceasta dădu raportul cum că toți erau plecați la masă, aplecându-se cu o ceașcă de cafea către domnul inspector, începu cu un aer conspirativ.

- Știți domnule inspector, aici în comună este o țesătoare, care lucrează clandestin, cuverturi alese cu vergeaua. Știu și unde stă, dacă vreți vă dau pe cineva să vă conducă la ea acasă.

- Dacă ești sigură că se ocupă de așa ceva, bine mă duc să văd la fața locului.

Secretara cu un aer de satisfacție greu de stăpânit, strigă la femeia de serviciu, să-l conducă pe d-l inspector la acea țesătoare. O învăț eu minte, gândi aceasta, simțind gustul răzbunării, pe aceea care refuzase să-i lucreze gratis două cuverturi, alese cu vergeaua.

Nu departe, în apropierea bisericii din comună, se afla și gospodăria femeii pârâte, că ar lucra clandestin. Fără a mai bate la poartă și în speranța că femeia nu se va ascunde de el, inspectorul intrase în curte. Nu se sinchisise prea mult de lătrăturile câinilor.

Încercase în câteva rânduri să se facă auzit de cineva din casă, dar degeaba, nu se arătase nimeni. Din vecini o altă femeie, îi spusese să nu mai bată în geam, că femeia este dusă la biserică la o înmormântare.

Curios să vadă ce era în încăperea din fața lui, inspectorul se apropie de geam, cu mâna streășină la ochi.

Într-adevăr în încăperea era un război de țesut, așa cum aveau mai toate femeile de la țară.

Convins că secretara spusese adevărul și că femeia câștiga bani fără să plătească impozit, inspectorul o porni însoțit de femeia de serviciu de la primărie, spre biserică, unde se oficia o slujbă de înmormântare.

Rar avea obiceiul să intre în biserică, așa că trimisese pe însoțitoarea sa, să o cheme discret afară, pe cea cu lucrul clandestin. Nu dură mult și femeia venise, salutând cum era obiceiul:

- Să trăiți domnule inspector, știu pentru ce mă căutați, dar să așteptăm puțin să se termine slujba, că nu e bine să plecăm înaintea mortului.

-Bine dacă nu mai durează mult, stăm să plece mortul, apoi mergi acasă să-mi arăți ce lucrezi la războiul de țesut. Să nu spui că nu ai, că l-am văzut pe geam. Femeia nu spusese nimic.

Nu trecu mult timp și pe ușa bisericii, ieșiră două sicrie nu unul, imagine care pe domnul inspector îl ului.

- Doi morți deodată ? întrebă el.

-Eee, domnule inspector, Dumnezeu nu doarme, spusese femeia cu un oftat adânc.

În drum spre casă, la nedumerirea inspectorului, femeia mai oftase de câteva ori, dând din cap și repetând că Dumnezeu nu doarme. Nerăbdător inspectorul întreabă;

- Bine, bine....dar ce s-a întâmplat aici ?

- Aici e vorba de o poveste veche și tare tristă.

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, dar uite că cineva plătește acum. Pe aici sunt mulți lipoveni, ai văzut și dumneata.

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, repetă femeia, că un băiat de aici din comună, s-a îndrăgostit de o fată de lipoveni, care nu se știe cu cine, a făcut un copil din flori, o fetiță.

Părinții băiatului nu au fost de acord, ca fiul lor să ia o femeie cu un copil din flori, dar tânărul nu a ținut cont de asta.

Acest fapt nu a însemnat prea mult, pentru tânărul îndrăgostit, doar că anii treceau și el cu soția aleasă nu aveau nici un copil.

Creștea totuși în grădina lui, acea mândrețe de fată din flori, pe care o avusese soția lui înainte de căsătoria cu el.

Ei, vezi dumneata domnule inspector...cum este omul... de la un timp bărbatul ajuns acum la maturitate, nu mai avea ochi decât pentru fata soției sale.

Când fata împlinise 16 ani, tatăl vitreg o ceru să-i fie lui nevastă, după ce o batjocorise.

Poate că se temea de pușcărie, sau o iubea cu disperarea vârstei ce-i apucă pe unii câteodată. Asta numai ei o știu, că noi nu avem cum să știm.

I-au reparat mamei fetei, o căsuță batrânească, undeva mai în fundul curții și au silit-o să se retragă acolo. Fostă soție, devenită soacră.

Ce va fi îndurat, numai ea știe, că de plâns, tot timpul o vedeam plânsă. Așa sunt femeile, adună în ele neazuri și numai ce auzi ca s-au stins. Te mai și întrebi, de ce, că doar nu o știam bolnavă.

Au trecut anii, tatăl vitreg și tânăra-i soție au avut copii, care au crescut și au mers la școli. Numai că într-o zi nefastă, două fete ale lor, cald fiind se duseseră să se scalde în Dunăre, pe care o știau de mici.

Cum apa este cea mai înșelătoare cale, la un moment dat fetele au început să strige ajutor către tatăl lor, prinse într-un vârtej puternic și trase în afund.

Disperarea omului nu mai cunoștea margini. Neputincios în a-și salva copiii, agitându-se în toate părțile, chemând la rândul lui ajutoare. Totul a fost zadarnic. Copilele au fost găsite abia după trei zile, undeva în aval.

Grea durere pentru cei rămași.
O mamă încă tânără ce-si striga cu disperare
pierderea suferită, un bărbat înnebunit de durere
că nu-și putuse salva fetele de la înec, văzându-le
cum sunt înghițite de ape.

În urma carului funerar o femeie gârbovită
de ani și de neajunsuri, bunica fetelor, vărsa
lacrimi amare pentru nenorocirea lor.

Nimeni nu va ști vreodată dacă pe cei doi
soți i-a ajuns un greu blestem, rostit de mama în
vârstă când a fost abandonată, sau a fost
Dreptatea Divină. Sătenii spun că i-a ajuns
blestemul mamei abandonate.

În amărăciunea ei se va fi putut abține
femeia abandonată, să nu-si blesteme propria
fiică, pentru starea de mizerie în care o aduseseră
cei doi? nimeni nu știe.

Singurul lucru cert era că cei doi își
duceau pe ultimul drum cele două copile pe care
Dunarea le trimisese, dincolo de lumea aceasta și
de fărădelegile ei.

Aici femeia mai spusese încă o dată cu
tristețe, Dumnezeu ... nu doarme.
Cum se apropiaseră de poarta casei, sale făcuse
loc domnului inspector, să treacă înainte să vadă
ce era de văzut.

În încăperea cu războiul de țesut, încă în
lucru se afla un preș țesut din zdrențe,

cum se mai poartă încă prin casele de oameni săraci dar curați.

A răsuflat ușurat inspectorul, că nu-i plăcea să tot facă la procese verbale de constatare și impuneri pe orice fleac.

Și-a terminat controlul financiar pentru care venise în comună și a plecat.

În mintea lui și astăzi stăruie acea întâmplare și vocea femeii care repeta de fiecare dată, Dumnezeu nu doarme. Zăbovește, dar...plătește.

Zborul de noapte

Timpul trecea pe lângă Larisa, cu interminabilele discuții din casa lor, cu drumurile la farmacie, pentru crizele cardiace ale mamei, apoi fuga la cursuri fiind în primul an de facultate. Începuse să i se facă lehamite de toată alergătura și neajunsurile din casa lor.

Nici faptul că reușise la facultate, nu o mai bucura acum. Euforia de după examenul de admitere, trecuse și era umbrită de discuțiile din casă.

Zadarnic încerca mama să-i țină partea, tatăl se încăpățâna și-i pretindea fiicei lui să învețe și cum se câștigă banii, nu doar cum se

cheltuiesc. Să aducă și ea bani în casă, că era destul de mare, iar el a muncit destul.

Era singurul copil la părinți, crescuse ca o floare, un înger de copil cum spunea mama de nenumărate ori. Acum studentă fiind, în loc de liniște să se pregătească cum trebuie pentru cursuri, tatăl îi impunea să muncească.

Nu-l interesa unde, dar să muncească.

Ar fi muncit bucuroasă, să poată contribui la plata facturilor și celelalte cheltuieli, dar unde? Se interesase printre colegii de grupă, ceva cu program redus numai 4 ore, ca să poată face și facultatea. Nu primise nici un răspuns favorabil. La concedierile masive ce se făceau zilnic în marile unități, iar cele mici care își restrângeau activitatea, sau intrau în faliment, nu te puteai aștepta să mai găsești ceva de lucru.

Tatăl parcă era obsedat de acest aspect și nu înceta să o admonesteze de câte ori se ivea ocazia. Presiunea la care a supus-o pe singura lui fiică, a determinat-o să alunece foarte jos, pentru a câștiga mai mulți bani și a-și schimba nivelul de trai.

O prietenă mai veche a ei, din școala elementară, o întâlnise într-una din zile, tot încercuind numere de telefon ale anunțurilor cu oferte de muncă.

Larisa încerca din răspuțeri să găsească ceva de muncă, să se poată întreține singură. Vechea ei prietenă, o tratase de mare fraieră, că nu se lăsa întreținută de părinți, sau de un amant cu posibilități, mai mult chiar, se oferise să-i prezinte pe cineva.

Marieta părea foarte mulțumită de beneficiile ei, obținute de pe urma tipului care le găsea de muncă, fetelor fără nici o perspectivă în țară.

Descurcăreț și cu oarecare maniere, Marius lucra absolut legal, la o firmă de recrutare forță de muncă...necalificată. Tocmai acest termen atrăgea cel mai mult atenția. Fete tinere și fără experiență, erau orbite de perspectiva muncii undeva în orient, pe bani mulți, nefăcând altceva decât să servească la mese, drept chelnerițe.

După discuțiile preliminare, Marius avea grijă să strecoare și câte o aluzie, la fetele deosebit de frumoase și de stimate, care numai la dorința lor ar oferi clienților și alte...servicii, iar câștigurile lor desigur, ar fi crescut fabulos.

Așa se face că pentru propagandă, invitase câteva tinere stimate domnisoare, cum obișnuia să li se adreseze, să se dezbrace în costum de baie și să le pozeze în poziții cât mai provocatoare.

Naive, conștiente sau mai puțin conștiente, la ce fel de muncă vor fi puse să facă, undeva într-o țară îndepărtată, acestea acceptau cu oarecare recunoștință.

Toate cheltuielile de deplasare, biletele de avion și alte atenții cu care le ademenea Marius, le determinau pe fete, să spere că chiar vor avea ocazia, ca servind la mese să poată strânge ceva bani să-și termine studiile, sau să-și întemeieze o familie, o casă, o mașină bună.

Fabrica de iluzii funcționa foarte bine. Plecate peste hotare, nu se mai știa nimic de aceste fete. Uneori părinții alertati de dispariția lor, mergeau destul de jenati la poliție, să depună o plângere privind dispariția fetei lor.

O dată ajunse în acea țară îndepăratată, fără să cunoască limba, lăsate fără pașaport și orice act asupra lor, deveneau marele nimeni, complet necunoscute, practicând cea mai veche meserie, undeva în semiobscuritatea unui bordel oriental.

Lamentările sau vreau să plec acasă, erau strict interzise.

-Ai venit să faci bani, trebuie să faci ce ți se cere de către clienții cheflii.

Acest lucru urma să-l afle Larisa, din povestirile unei fete care cu mare greutate a reușit să ajungă la Consulul României,

să ceară ajutor pentru repatriere, să scape de coșmarul prostituției în care fusese atrasă și avusese naivitatea să creadă.

Fete deosebit de frumoase, spunea C....., erau nevoite să se supună perversiunilor sexuale cele mai ordinare, ale bețivilor, clienți frecvenți ai barurilor obscure.

Un fel de iad pe pământ, fără rușine, fără teamă de Dumnezeu. Continuau să se afunde din ce în ce mai mult, în mocirla barurilor cu firme dintre cele mai luminoase și mai ostentative.

Nici urmă de chelnerițe, sau ce li se promisese înainte de plecare. Această întâlnire o făcuse pe Larisa, mai târziu să renunțe definitiv la prietenia ei cu Marieta, prietenie numai de fațadă, pentru a o arunca în cea mai adâncă prăpastie, de unde nu se mai putea ieși curat nicidată.

Drumul Larisei, până să ajungă să conștientizeze acest risc, avea câteva ocolișuri, câteva căderi. Dreapta ei judecată, se lăsase până la un moment dat, încețoșată de iluzia că va putea câștiga bani, și-și va realiza visul ei de a termina facultatea pe care și-a ales-o.

Greutățile o făcuseră să ia o hotărâre destul de neplăcută. Trebuia să abandoneze școala pentru moment și să meargă să câștige,

cât mai mulți bani, pentru a se reîntoarce în țară să-și continue studiile.

Nu putea conta pe ajutorul familiei, fiind sigură că părinții ei, nu vor fi de acord cu plecarea ei în străinătate, așa că se hotărîse să plece fără să spună nimănui nici un cuvânt.

Cu o zi înainte a avut grijă să încarce într-un taxi, un geamantan cu hainele ei cele mai bune și să-l depună la firma lui Marius.

Aceasta pentru a putea pleca neobservată, de nimeni din acasă. Nu renunțase la anunțurile de mică publicitate, unde mai dădea telefoane, încercând să afle în ce consta, oferta de lucru din anunț.

La unul din telefoane-i răspunsese un bătrân libidinos și insinuant, care-i spuse din start că are nevoie de o secretară foarte tină, dar cu experiență în toate direcțiile, disponibilă la orice oră din zi sau noapte. Furioasă i-a închis telefonul moșului, care și-ar fi dorit o sclavă pe care să o supună, la toate mizeriile vârstei lui înaintate.

Fata nu era o frumusețe strălucitoare, o talie mijlocie, blondă, cu un aer grav, atență și gânditoare în același timp, nu mai avea încredere în nimeni.

Curios era faptul, că tocmai același care-i merita cel mai puțin încrederea, ea îi acordase o încredere oarbă.

Se considera iubita lui, se lăsa condusă la restaurant de el, mergeau împreună la cumpărături în cele mai scumpe magazine, iar aceste atenții o orbiseră pe fată.

Nu reușise să vadă mai departe, ce i se pregătea cu atâta minuțiozitate.

Rupsese legăturile cu părinții ei, în special cu tatăl. Nu mai comunicau deloc, erau trei străini sub același acoperiș. Cu mama mai schimba câteva cuvinte, dar destul de evazive și de rare.

- Ți-ai luat tratamentul ? de ce ai nevoie?

Nu da părinților nici un fel de detalii, despre felul cum își petrecea ea timpul, pe unde umbla toată ziua, dar mai cu seamă noaptea. Nu dorea să facă cunoscut părinților pe iubitul ei, care avea grijă să pară foarte bine intenționat, manierat, frumos cât îi permite fizionomia și bine îmbrăcat, semn vizibil al prosperității lui.

Felul lui de a se purta, maniera în care prezenta oportunitățile muncii în afară, nu o puteau lăsa indiferentă pe Larisa.

Nimeni până la Marius nu-i acordase atâta atenție și considerație. Se simțea ocrotită, iubită chiar.

Degeaba se străduia mama, să-i asigure condiții pentru studiu, dacă tatăl nu înceta să o tot critice, că nu știe altceva decât să cheltuiască banii. Cum altă alternativă nu se întrevedea, Larisa a trebuit să aleagă între cicăleala de acasă și plimbările cu taxiul, alături de un bărbat bine, mesele la restaurant seara, după ce singura ei masă din timpul zilei fusese un ștrudel cu mere undeva la un chioșc.

Spiritul de conservare prezent în orice ființă umană, a dictat conduita ei și toate deciziile luate, au fost pe acest fond al sărăciei relative a familiei, a lipsei de înțelegere și de comunicare dintre ea și părinți.

Epuizată de prea multă alergătură, după un loc de muncă part - time, Larisa se hotărâse destul de greu totuși, să renunțe la tot și să plece să lucreze undeva într-o țară din orient.

Totul a fost pus la cale de comun acord cu iubitul ei, undeva într-o cameră de hotel, cu sticla de șampanie, în frapiera de la căpătâiul patului.

Cunoștea de pe acum un nou stil de viață, pe care nu-l știuse decât din ce văzuse în filme și mai citise rar câte o carte.

O femeie casătorită, suportă toate capriciile soțului, de dragul liniștii familiei și pentru a-și vedea copiii mari și realizați.

Se simte împlinită și ca mamă și ca femeie și de multe ori chiar în cariera ei. Dar de unde să știe Larisa, că o femeie ce a lucrat într-un bordel, nu va mai putea niciodată să se reabiliteze în ochii nimănui.

Bărații cărora le –ar fi oferit plăceri, vor fi primii care le vor disprețui.

Din totdeauna femeile căsătorite le-au urât, pentru că au atras în acel loc sordid, pe soții și fii lor. Casele de toleranță și de desfrâu, au stricat armonia multor familii.

Bărații s-au refugiat repede să gasească consolare, tot în brațele unei prostituate, ale unei femei pe care o disprețuiește.

Cine și pe cine consolează, nu se va ști cu siguranță niciodată. Doar se crează această iluzie. Dincolo de draperia vișinie sau de culoarea coniacului, se fac calculele banilor adunați, se admonestează fetele care nu au fost în stare să atragă mai mulți clienți, să producă mai mult. Cui îi pasă de drama lor?

Cu cât au trecut de 30 ani, cu atât li se caută mai multe noduri în papură, pentru a scăpa de ele și a aduce altele tinere și mai ascultătoare, dar în primul rând mai sănătoase.

Deși încearcă să țină sus fruntea, sfidătoare uneori, o astfel de femeie este în realitate erodată în interior atât sufletește cât și trupește.

Este o norocoasă dacă reușește să deschidă un bar, unde să continue să facă aceeași meserie sordidă, pe care a practicat-o, în prima tinerețe.

Aruncate în mocirlă de bărbați, căutate și disprețuite tot de ei.

Cele mai multe sfârșesc în sanatorii de boli mintale, TBC, sau SIDA.

Excepțiile nu prea există în această branșă.

Felul cum înțeleg bărbații să se consoleze în brațele străine, ale unei femei de bordel, arată cât de superficiali sunt, cum de nu înțeleg și nu simt căldura cu care-i primesc soțiile care au îmbătrânit alături de ei, odată cu ei, nu se poate explica.

Criza vârstei îi mână pe mulți după fete tinere și de moravuri ușoare, inconștienți la ce riscuri se expun, pe ei și familiile lor. Nu puțini și-au încheiat socotelile cu viața, în patul unei tinere de vârsta fiicei, sau chiar a nepoatei lor.

Câte boli, câte certuri în familie, pentru astfel de iresponsabilități.

Este adevărat că omul, este liberul arbitru asupra faptelor sale, dar are și responsabilitatea consecințelor lor.

-Oare câți dintre noi suntem conștienți de acest lucru?

Când Larisa mergea la facultate, nu sta mai mult de 2-3 ore, apoi începea peripluul, telefoanelor anunțurilor de locuri de muncă.

Nu mai era mult până la plecarea ei din țară, dar tot mai încerca poate găsește ceva de lucru și nu va fi nevoită să plece.

Un taximetrist, bun prieten cu tatăl ei, o văzuse într-una din zile, tocmai când ieșea din hotel cu iubitul ei. Degeaba se ferise fata să nu fie recunoscută, omul o privea stupefiat. Nu-i venea să creadă că este Larisa, fetița cu care se juca de câte ori ieșeau, cu familiile lor la un grătar în pădurea Băneasa. Neavând copii, taximetristul se juca cu fetița prienului, ca și cum ar fi fost copilul lui.

Adunau vreascuri, băteau mingea, îi cumpăra tot ce-și dorea copila, sau îi lua apărarea când tatăl o certa pentru te miri ce.

Acum crescuse fata, era studentă, dar chiar să se prefacă, a nu-l cunoaște...nu se aștepta.

Fata avea un iubit, era clar, nu se putea amesteca în viața ei intimă.

Ceva din comportamentul individului îl puse totuși pe gânduri pe taximetrist.

Precauția cu care păsea acesta, ca o cocotă să nu-și scrântească glezna, pantofii cu toc cam înalt, el fiind cam scund de statură, vârfurile acestora

exagerat de ascuțite, ca pe vremea lui Charlie Chaplin.

-Ce fel de iubit și-a găsit fata asta, se întrebă taximetristul.

Un excentric, un sclifosit și cine știe de fapt cu ce se ocupă. Cum de nu vede că nu este ceva potrivit pentru ea ? Mai avea și în jur de 40 ani, iar ea abia împlinise 20 ani.

Aici nu era lucru curat, își spuse taximetristul. Rămase în parcare hotelului, dus pe gânduri. Ce era în mintea acestei fete? Spre ce se îndrepta ea de fapt? Nu avea de unde să știe, dar era hotărât să afle, până ce nu va fi prea târziu.

Instinctiv întoarse volanul și se îndreptă spre locuința prietenilor lui de grătar. Nu se mai văzuseră din toamnă, de când se răcise vremea, iar acum se apropiau sărbătorile. Chiar vroia să știe ce planuri de revelion au aceștia.

La el veneau finii, dar loc era destul. Se hotărîse să-i invite de îndată ce-i va vedea. Ajuns în casa familiei Larisei, găsisse pe părinții fetei și ca din întâmplare întrebuse, cum mergea fata cu școala, ce specialitate și-a ales și alte câteva amănunte fără prea mare importanță.

Dezamăgit de răspunsul primit, de lamentările tatălui că fata lor este complet schimbată, că nu mai vorbește deloc cu ei,

că lipsește nu numai toată ziua, dar și nopțile de acasă și încă multe altele.

Acum taximetristul, avea un tablou mai complet al situației familiei prietenului său. Se hotărîse să observe mai deaproape ce se întâmpla cu fata. Își anunță câțiva colegi despre necazul prietenului său și despre ce văzuse el însuși, apoi se rugase de ei să-l ajute, dacă o văd pe fată, unde și cu cine, să-l anunțe pe el.

Nu-l răbda inima să lase mândrețe de fată, să hoinărească prin hoteluri cu un papițoi lângă ea.

Se pornise o lapoviță rece, de pătrundea adânc în fața înroșită de frig. Până la decolarea avionului, erau mai încă 5-6 ore, dar Larisa nu vroia să riște, să ajungă în ultimul moment. Se închisese în dormitor și ceru un taxi, fără să dea adresa casei lor, ci o adresă în fața unui mare magazin, din apropiere.

Își pusese la repezeală o geacă cu glugă, mai verifică o dată conținutul geții și ieși din apartament fără un cuvânt. Mama, apucase să-i spună doar atât.

-Pune mamă ceva mai gros pe tine, uite ce vreme este afară. Larisa se întoarsese, o privise lung pe mama, care sta în prag frângându-și mâinile, îngrijorată.

Nu spusese nici un cuvânt și plecă mai departe, în noaptea rece, fără tragere de inimă, dar hotărâtă să-și respecte promisiunea făcută. Marius nu uita niciodată să-i amintească, ce de bani cheltuisese cu ea.

Când ajunsese în dreptul magazinului unde ceruse taxiul, răsuflă ușurată, acesta sosise înaintea ei, deci nu va tremura de frig așteptând. Se arucă pe bancheta din spate, spunând un buna seara la întâmplare, șoferului și dădu adresa unde se întâlnea cu iubitul ei, de unde urmau să plece direct la aeroport.

În oglinda retrovizoare taximetristul observase lacrimile fetei și nu se putu abține...
- Ce ai pățit tu Larisa? Unde vrei să mergi pe o vreme ca asta ? Fata tresărise violent la auzul acestor cuvinte. Era prietenul tatei. Ce-i putea spune oare ? Că merge la o prietenă?

Plânsul ei tăcut se transformă în hohote și nu putu articula nici un cuvânt. Taxiul trase undeva pe dreapta și omul de la volan, așteptă câteva minute până se mai liniști fata.
-Spune-mi mie ce ai tu pe suflet, spusese el cu o voce caldă părintească. Te știi de când erai mică, mie poți să-mi spui orice, nu te teme, nu spun la nimeni.

După alte câteva minute Larisa, se hotărî să-i povestească totuși acestui om,

planurile sale de plecare din țară să câștige bani mulți, să-și poată termina facultatea.

I-a spus ce om de încredere era Marius, despre firma lui serioasă, despre faptul că urma să fie chelneriță, undeva într-un restaurant de lux.

Aduse vorba numai în treacăt, despre discuțiile din casă, că tata o certa tot timpul că nu câștigă bani, că știe numai să cheltuiască, iar mama ei bolnavă avea nevoie tot timpul de medicamente, fără ele nu mai putea trăi.

- Măi copile, spusese nea Fane, șoferul de taxi, tu nu știi în ce ai intrat. Eu văd zilnic tot felul de indivizi, care acostează tinere fete, cărora le promit tot luxul din lume, dar de fapt le duc la produs. Odată ajunse acolo, li se iau actele, li se iau hainele, sunt ținute nemâncate zile întregi, până nu fac ce vor ei, nu le lasă.

De multe nici nu se mai știe unde au ajuns, sau dacă mai trăiesc sau nu. Cum ai putut tu, fată deșteaptă să te lași atrasă de un pește ca ăsta ?

-Ce face tactu pe nebunul să aduci bani în casă, când tu ai școală de făcut ? Stau eu de vorbă cu el....

- Acum este prea târziu nea Fane, am semnat contractul cu firma, nu mai pot să dau înapoi. Ar însemna să-i dau înapoi toți banii pe care i-a cheltuit cu mine, plus banii pe biletele de avion.

Suntem 7 fete care trebuie să plecăm în noaptea asta.

- Nu trebuie să pleci nicăieri, să nu-mi spui mie Fane, dacă nu-l demasc eu pe peștele ăsta. Și-i bag eu mințile în cap și lui tactu, că s-a prostit detot de când a rămas șomer. Să se ducă el la muncă, pe un șantier undeva, nu să te trimită pe tine la produs.

Scrâșni din dinți și porni în trombă cu mașina înapoi spre casa prietenului său. Descumpănită Larisa își frângea mâinile și-și ștergea câte-o lacrimă. În inima ei se infiripase totuși o slabă speranță, că nu va trebui să plece așa departe de casă și să o supere pe mama, a cărei inimă da semne reale de oboseală.

De când tatăl ei intrase în șomaj, în casa lor se instalase un fel de tăcere dușmănoasă, alimentată periodic de el care-și cerea drepturile lui de cap de familie, banii de țigări și de bere, iar soția trebuia să se descurce cu restul. Cât însemna restul...nu era treaba lui.

Ajuns în dreptul casei prietenului său, Fane anunță prin stație că lipsește din trafic câteva ore, având o urgență. Desigur fata prietenilor, cu care se înțelegea așa de bine, era într-adevăr o urgență pentru el.

Larisa se codea să coboare din mașină, se temea de tatăl său și de ploaia de înjurături, la

care urma să asiste, ba trebuia să mai dea și explicații.

-Fetițo ! câtă vreme ești cu mine să nu-ți faci nici o grijă, are nea Fane ac și de cojocu lu tactu.

Au intrat în sufragerie, era numai tatăl fetei, cu o sticlă de bere în față, moțăia în fața televizorului. Se ridică aproape speriat, la vedera lui Fane, cu fata lui.

- De unde vii tu la ora asta ? o repezi pe fată.

- Sandule, lasă fata în pace, acum stai de vorbă cu mine. Apoi începu să-și întrebe prietenul... ce fel de prieteni suntem noi mă? Cum poti tu să stai aici cu berea în față, fără să știi în ce necaz a intrat copilul tău? Mă tu ești bărbat sau cârpă ? Cine trebuie mă să aducă bani în casă? Vrei s-o îngropi într-un bordel, ce vrei tu să faci din ea? Nu ai găsit de lucru ? de ce nu ai venit la mine, să gasim o soluție, ce mama dracului suntem o țară de șomeri și de neputicioși mă ?

-Când s-a mai pomenit mă în țara asta așa ceva, când? Cum pui tu mă un copil care nu are nici o calificare să câștige bani, altfel decât să știi sigur că fură, cerșește sau se apucă de prostituție ? Te pomenești că chiar îți convine, ai berea și țigările asigurate, de rest...puțin îți pasă. Mă dacă ți s-a urât de fată o iau la mine acasă, nevestămea ar fi în al noulea cer, să aibă un copil ca Larisa,

da... uite că nu s-a putut. Am dreptate sau nu ?
Cu cât se ambala mai mult, cu atât furia lui nea Fane, creștea și începuse să se răstească la
amicul lui, care se făcuse și mai mic în fotoliul
său.

- Doamne ! de ce n-am avut eu norocul tău, să
am un copil așa de bun, ca pe o prințesă o
creșteam mă, așa să știi.

Unde ești tu Fane cel de altă dată, când mureai
de dorul de a ajunge acasă să o ții pe genunchi și
să alergi cât era curtea de mare. Ce este mă în
mintea ta acum ? Tu știi că pe fata ta, vrea unul
să o trimită în afară? Auzi la el, cică să o facă
chelneriță, într-un restaurant de lux, așa fără
calificare cum este.

-Mă aștia ne cred tare proști. Le duc la produs
băi prostule, nu vezi în ce hal ți-ai adus copilul.
Doamne de ce n-am avut și eu parte de un copil
ca ea. Să-i faci vânt în prăpastie mă? Tocmai tu
care ești tasu mă ?

Se oprise să mai răsufle puțin, se aprinsese tot la
față și-i crescuse tensiunea. Tatăl fetei, făcea
eforturi să priceapă ce vrea să spună amicul lui,
dar nu prea reușea să se trezească din
mahmureală.

În pragul ușii de la sufragerie, mama
Larisei asista înmărmurită la discuția celor doi.

În dormitorul fetei se auzeau din când în când suspinele înăbușite în pernă. Se dusese încet la căpătâiul ei și-i puse mâna pe cap, întrebând-o,

- E- adevărat ce zice Fane măi mamă ?

- Da, răspunse fata printre suspine. Trebuie să plec, pierd avionul și mă omoară dacă nu plec în noaptea asta. Tu nu știi cum este....

-Anunțăm poliția, nici să nu te gândești la plecare. Trebuie să existe o cale de rezolvare, numai Sandu este de vină, el cu teoriile lui de doi bani. Se ridică mama cu hotărâre și intrând în sufragerie se duse direct la telefon.

-Eu anunt poliția, dacă vrei să mergi cu noi bine, dacă nu...ne descurcăm singure.

-Cum să vă descurcați singure, el de ce este bărbat în casă? Se rățoi Fane și mai iritat decât înainte. Uite la ele cum îl lasă să facă ce vrea și ele se chinuie să se descurce, gândi în sinea lui Fane. Mă ce noroc are ăsta, ce l-aș fi trimis eu la muncă să fi fost în locul lor. El stă în fotoliu cu berea în față și ele trebuie să facă ce spune el. Legate la ochi sunt femeile astea....apoi își aminti de ceva.

-Stai ! nu suna la poliție, conosc eu un băiat de nădejde, este ofițer, îl caut eu și vorbesc cu el, să vedem ce propune el. Știu ei mai bine cum să-i ia pe aștia ...

Fane apelează un număr de telefon de pe mobilul lui și în câteva cuvinte explică cunoscutului său despre ce este vorba. După 2-3 minute de tăcere, mai spuse numai atât...

- Crezi că nu este nici un risc pentru fată ? dacă am asigurarea ta, sunt liniștit, știți voi ce faceți. Noi mergem la aeroport, pe fată o lăsăm la el ? a...bun, deci o ducem noi la aeroport. Gata domle s-a făcut. Am înțeles perfect.

În câteva cuvinte expusese planul părinților Larisei, de față cu fata lor.

Rolul lor era doar să fie în imediata apropiere a fetei, fără să lase impresia că se cunosc, până la un semn dat de el, semn primit de la ofițerul cu care vorbise. Larisa nu trebuia sub nici un motiv să treacă bagajele dicolo de punctul de control.

Totul părea să se desfășoare bine, ajunși în aeroport, iubitul Larisei o întâmpină cu o falsă bucurie, o întrebă chiar dacă are rău de înaltime, se oferi să-i dea o pastilă, dar fata îl refuză, pe motiv că nu este nevoie. Așezate la rând cu bagajele, încă 6 fete, urmau să plece în aceeași direcție ca și Larisa.

Prin stația radio se anuță la un moment dat, că toată lumea să aibe la îndemână actele de identitate, deoarece este o razie, control obișnuit al actelor pasagerilor dar și ale însoțitorilor.

Pentru toată lumea anunțul nu însemna mare lucru, dar pe Marius îl cuprinsese subit o mare neliniște. Ce-i apucase pe acești tablagii, gândise el, să le controleze actele, cine știe ce întrebări vor pune, ce vor răspunde fetele lui...toate acestea erau vizibile pe figura lui, destul de destinsă, chiar satisfăcută inițial.

Un ofițer se orientă spre tinerele ce urmau să predea bagajele și le solicită actele. Văzându-le cam fâstâcite, le invită pe cele 6 într-un birou alăturat, la o discuție. Larisa își făcea de lucru cu o revistă, nelăsând deloc impresia că vede ce se petrece în jurul ei.

Marius devenise cadaveric la față și gata să o rupă la fugă, la primul semn de nesiguranță. Nu a avut însă timp, că în spatele lui, un alt ofițer, îi puse mâna pe umăr și îl rugă să-l urmeze și el la o discuție în alt birou.

Părinții Larisei se așezaseră undeva mai departe de ușă, dar nu le scăpa nici cel mai mic gest. La doi trei metri în spatele lui, mai aproape de ușa de la intrare, erau postați doi agenți de poliție, foarte atenți la fiecare mișcare. Nu avea de ales, trebui să-l urmeze pe ofițerul de lângă el, în biroul pus la dispoziție de unul din șefi.

În urmă cu câteva zile se prezentase tot pentru muncă în străinătate o tânără, agent de poliție sub acoperire, care reușise să scoată de la

Marius destule informații pentru a proba adevărata soartă, a fetelor ce urmau să plece în marea aventură. A reușit chiar să filmeze scene compromițătoare, în care Marius, insinua că fetele pot câștiga câți bani vor ele, nimeni nu le oprea de la nimic, deci totul era permis.

Numai chelneriță nu ajungea niciuna, cu siguranță. Pe această tânără o găsise Marius în biroul pus la dispoziție de acel șef. De data aceasta purta uniformă de ofițer. Semn că individul era de ceva timp în atenția poliției și că se adunaseră suficiente probe care să-l demaște.

Cu pașapoartele fetelor în mână, ofițerul mersese și anulă plecarea lor, cu acordul lor, iar din celălalt birou, cu cătușe la mâini, Marius alături de ofițerul cu care discutase și cu domnișoara în uniformă, lua altă direcție decât ar fi bănuț cu câteva minute înainte.

Discret părinții Larisei și prietenul de familie, împreună cu fata, se făcuseră nevăzuți. În ziua următoare erau solicitați toți pentru declarații.

Urmările acestei intervenții...previzibile de altfel, desființarea firmei, întoarcerea celor câteva fete, de la o viață de coșmar, în sânul familiilor lor.

Ca un simplu observator, nu pot să nu-mi pun întrebarea; pentru cât timp, sunt aceste fete la adăpost, din moment ce nu pot găsi un loc de muncă onorabil în țara lor și nu sunt ocrotite de familie?

Cine le garantează că nu vor fi acostate la un alt colț de stradă, de un alt individ care le promite marea cu sarea, aruncându-le de fapt, în cea mai neagră existență posibilă?

Caseta distrugătoare

Iulian, se oprise în fața ferestrei sale, privind în gol. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Pe ușă intrase secretara și-i dăduse bunădimineața.

El nu o auzise sau nu-i răspunsese. Privea mai departe orașul de la picioarele sale, unde construisese destul de mult cu firma lui. Se felicita în gând că nu-și scosese permis de port armă și nu-și cumpărase pistol, atunci când insistă un bun prieten de familie. Sigur ar fi făcut cea mai mare prostie din viața lui.

Se căsătorise în urmă cu 20 ani, muncise enorm de mult, pentru familia lui, mai ales că avea o frumusețe de fată.

Nu-și dăduse seama când au trecut anii și fata lui se pregătea de bacalaureat. Mai mult soția lui se ocupase de casă și de fată. De la un timp între el și sotia lui, mocnea parcă o tăcere dușmănoasă, niște reproșuri nerostite de teama de a nu declanșa un scandal.

Prin mintea lui se derulau imaginile asemenea unui film. Îl năpădiseră amintirile. Ochii i se umeziseră de lacrimi, de furie și de neputință.

O iubise pe Silvia cu toată puterea inimi sale. Era mai tânără decât el cu 10 ani, dar se grăbise cu măritatul, să scape de cicăleala părinților care o cam țineau din scurt, spunea ea.

Îi plăcea să-i facă daruri Silviei, dintre cele mai scumpe, iar pentru fată, practic, nu existau limite financiare. Tot ce-și dorea Mirela, era literă de lege pentru tata. Fata era mândria lui, iar Silvia, soția lui reușea să-i mențină căminul frumos și armonios.

Lucraseră amândoi la aceeași firmă de construcții. Ea lucra la registratură dar făcea și treabă de curier, neavând cine să o facă.

De câte ori o vedea, Iulian cu câte-o vânătaie pe față, era sigur că bruta de bărbat bețiv cu care era măritată, o snopise în bătaie.

O compătimea sincer, ba chiar se oferise în câteva rânduri să o lase la poștă cu actele

respective, să nu mai meargă așa de mult pe jos. El oricum trebuia să alerge toată ziua de la un șantier la altul.

După un timp au ajuns chiar să-și facă confidențe. Silvia recunoscuse că era bătută de soț, numai din cauza geloziei lui absurde, se plângea ea lui Iulian. Tânărul inginer, o lua cu mașina până la poștă și o mai întreba cum se descurcă cu un asemenea om.

Era frumoasă, nu avea nici copii, de ce trebuia să-l suporte, nu înțelegea. Silvia spusese atunci că dacă se mai repetă, va pleca undeva cu chirie, nu se mai putea trăi așa, iar ea nu avea nici o locuință.

Cum năravul din fire...nu se schimbă nicidată, la scurt timp Silvia venise la serviciu din nou, cu un ochi învinețit și cu buza spartă.

Iulian înțelegând că ea luase hotărârea să-l părăsească pe soț, se oferise să o adăpostească la el până va găsi o altă locuință.

La atâta bunătate Silvia nu se așteptase, îi mulțumise lui Iulian și încercase chiar un zâmbet, deși rana de la buză, o durea și a trebuit să o acopere cu batista.

După ce a trimis corespondența unității prin poștă, împreună cu Iulian, s-au dus acasă la ea, să-și ia câteva lucruri de îmbrăcat, apoi s-a instalat la el.

Milos și cumsecade din fire, acesta încercase să o facă să se simtă, ocrotită în locuința lui.

A urmat un divorț urât, în care s-au spus multe, dar s-a terminat calvarul ei.

După alte câteva luni, s-au cununat la primărie, având în vedere faptul că Iulian și Silvia, urmau să aibă un copil.

Silvia părea cea mai fericită femeie din lume, alături de un soț care o respecta, o iubea și cu care urma să aibă un copil.

După nașterea fetiței lor, Mirela, mama rămăsese acasă pentru creșterea și îngrijirea ei.

Minunate erau serile când tata venea de pe unde alergase toată ziua, o lua pe fetiță pe genunchi și se jucau împreună, uitând de oboseală.

Silvia începuse oarecum să se maturizeze, dar tot frumoasă era, parcă mai frumoasă de când adusese pe lume acest odor de fată.

Iulian avea obiceiul să le întrebe
-Ce fac fetele mele? Cum a fost ziua de astăzi ?
Sau mai târziu, cum a fost la școală, când va fi ședința cu părinții?

Se interesa în detaliu de fetele lui, fără să bage de seamă, că pe el nu-l întreba nimeni, cum i-a mers în ziua respectivă la muncă, sau ce mai este nou.

Odată cu falimentarea întreprinderii unde se cunoscuseră părinții Mirelei, tatăl își înființase propria firmă de construcții și alerga tot timpul după contracte.

Angajase oameni pricepuți și era recunoscut pentru calitatea, lucrărilor făcute de el cu echipa lui. Afacerea era din ce în ce mai prosperă, familia era suportul lui moral, iar el suportul lor financiar.

Lucrând și sâmbăta uneori și Duminica, de la un timp, acasă primea numai repoșuri de la Silvia, care se simțea neglijată, sau credea că el are pe altcineva.

Le asigurase un trai foarte bun, în comparație cu alte familii, prieteni de-ai lor. Lipsea așa de mult timp de acasă, încât cu soția rar mai schimba câteva cuvinte.

Când Mirela își serbase majoratul, petrecerea dată pentru ea, a fost în atenția întregului cartier. Mașina primită de la tata, cu această ocazie, stârnise curizitatea dar și invidia multora.

Un tânăr care făcea pe studentul, dar care rar trecea pe la facultate, se apropiase de Mirela, imediat ce o văzuse la volanul propriei mașini. Aceasta încântată că are un prieten așa de plăcut ca el, nu știa ce să mai facă să-i intre în voie.

La scurt timp, după ce Mirela fusese a lui, tânărul începuse să vină mai târziu la întâlniri, alteori se plângea că nu are nimic curat și trebuie să spele și să calce singur rufele.

Mirela începuse să-i facă surprize din ce în ce mai des. Tricouri și bluzoane de firmă, toate foarte scumpe, dar ...tata nu-i refuza niciodată capriciile fetei.

Își pusese el întrebarea, ce-și poate cumpăra fata așa de scump, nu o vedea cu nimic nou pe ea...nu mai știa ce să creadă. Plătea și ore de meditații pentru ea, dar tot era ceva suspect la mijloc.

Cunoștea un electronist foarte priceput, care-i instalase sisteme de alarmă în firmă și pe mașină. Îl contactă să pună sistem de alarmă și pe mașina fetei, dar discutând cu acesta, îi venise o idee nastrușnică.

Ce-ar fi dacă ar monta în mașina fetei o cameră video, minusculă, să nu se observe, ar putea să o supravegheze, să știe cu cine iese în oraș.

Cum electronistul credea că este o glumă, îl întrebă încă o dată, dacă chiar vrea asta.

- Cred că da, spuse tatăl Mirelei, măcar pentru un timp scurt, să văd și eu cu cine iese fata mea, că în casă nu vrea să vină cu el.

Știi că are un prieten, dar de câte ori

i-am zis să-l invite la noi la masă, a ocolit discuția.

Da, vreau să-l văd și eu pe acest tânăr misterios, pe care-l ține așa de bine ascuns. Tu să te ocupi de casete, eu nu am timp de prostii, dar vreau să văd ce gusturi are fata mea.

Zis și făcut, alarma și microcamera au fost instalate. Cei doi urmau să se vadă peste o saptamână, să se amuze împreună, de alegerea Mirelei.

Aproape că uiatase tatăl de microcamera din mașină, când într-una din zile, soția îl anunță că Mirela nu plătitese profesorul cu care făcea meditații, dar cheltuiseră banii și era nevoie de o sumă destul de mare de bani.

- Vrei să spui că i-ai dat banii pentru profesor și ea nu i-a dat ? o întrebase pe Silvia, accentuând fiecare cuvânt.

- Sigur, aruncă Silvia peste umăr, evitând privirea soțului. Se așternuse o tăcere apăsătoare. Iulian nu vroia să creadă că Mirela ar fi în stare să-l mintă.

Va discuta cu ea și apoi va ști ce să creadă. Mai privi o dată către Silvia, dar ea era cu spatele la el, făcându-și de lucru prin dulapul de lăine.

În acel moment Iulian ar fi vrut să o întrebe pe soția lui, unde sunt lucrurile noi, cumpărate de Mirela, dar ca prin farmec își aminti de electronist.

Se întoarsee spre ușă și ieșise fără un cuvânt. Prins în traficul infernal al capiatlei, sună pe mobilul amicului său.

Acesta cu oarecare ezitări, îi spusese;

- Eu am făcut asta pentru tine, dar nu trebuie să mai știe nimeni. Nu am voie să fac asta înțelegi ? trebuie să-mi promiți că nu va afla absolut nimeni, altfel nu aduc nici o casetă.

- Ce naiba ai văzut tu acolo de ești așa de speriat ? hai că...promit, nu va știi nimeni, dar te aștept la mine la birou.

Nervos din cauza traficului, abia ajuns în birou, ar fi vrut o cafea, dar secretara o trimisese în ziua precedentă cu niște acte, la o altă fimă și urma să ajungă mai târziu.

La scurt timp apăru și amicul său cu caseta. Acesta încercase să se asigure că totul va rămâne doar între ei, dar un deget ridicat al lui Iulian, îl opri să mai scoată un cuvânt.

Își conectă aparatul la televizorul lui Iulian și spuse numai...

-Sunt consternat, crede-mă. Apoi se așeză între birou și ușă pregătit să închidă aparatul imediat ce va intra cineva.

Iulian se așezase în fotoliul lui și privea țință spre ecranul care-i distrugea viața.

La început imaginile i s-au părut banale, Mirela se arunca în brațele unui vlăjgan, fără nici o reținere, nu conta că erau în plină stradă și pe lângă mașină trecea lumea.

Toată lumea ei era individul care de fiecare dată când se întâlneau, lua cheile mașinii și conducea el.

Avea și mania vitezei, așa încât la o observație a fetei că trecuse pe roșu, o făcuse chioară, că nu văzuse când s-a schimbat stopul, să nu-l mai bată la cap.

În altă zi îi spusese fetei că trebuie să meargă la o petrecere de burlaci, dar nu se poate duce în zdrențele pe care le avea.

-N-ai și tu ceva mărunțiș la tine, îmi trebuie o cămașă, ceva mișto...

- Mirela a fost destul de surprină la început, cum de-i putea cere așa ceva, dar nu avusese tăria să-l refuze.

Așa se face că amândoi s-au dus într-un mare magazin și au luat ceva de îmbrăcat pentru el, dar și niște accesorii.

Obraznic și fără scrupule, tânărul cerea tot ce avea chef, iar fata plătea.

Din discuțiile tinerilor reeșea clar că fata se umilea în fața băiatului, făcea eforturi să-i

intre în voie, dar el o juca pe degete, precum o cocotă masculină.

În altă zi, după ce fata intrase pe poarta școlii, tânărul se instalează la volanul mașinii ei și pornise în trombă.

Se prefăcuse că uitase să-i dea cheile fetei și apoi aranja o întâlnire cu o altă persoană, prin telefonul mobil.

Iulian privea plictisit și dezgustat, ce prieten a putut găsi fata lui. Supărat și obosit se ridică de pe scaun și-i zise amicului cu amărăciune.

-Cred că m-am lămurit, a găsit un coate goale care o joacă așa cum îi place lui.

Mi-ajunge. Trebuie să am o discuție serioasă cu ea deseară, spusese amicului.

- Nu ai văzut decât jumătate din casetă. Ar fi bine să te uiți în continuare, spusese amicul vizibil îngrijorat. Stai jos și să nu uiți că ai promis....tăcere.

La îndemnul amicului Iulian se așezase din nou în fotoliu și se sprijini cu coatele pe genunchi. Dezamăgirea lui era mare, dar ce a văzut mai departe întrecea orice imaginație.

La puțin timp după ce s-a despărțit de fată, în mașina ei urcă nimeni alta decât mama acesteia. Ca și fiica se aruncă de gâtul individului aflat la volan și începu o ploaie de săruturi,

ce păreau că nu se mai termină. Iulian privea consternat, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Cei doi se grăbiseră să părăsească orașul și se afundaseră la marginea unei păduri, pe un drum forestier. Aici caseta era intreruptă de amicul electronist.

Tăiașe secvențele fierbinți, să-și scutească amicul de o suferință și mai mare. La întoarcerea celor doi iubiți în oraș, tipul începuse să facă niște aluzii la starea jalnică a hainelor sale și-i ceru mamei iubitei sale, să-i cumpere ceva misto, pentru o petrecere cu băieții.

Femeia se gudurase pe lângă el, ca o cățelușă în călduri, coborâse din mașină grăbită, cumpărase ceva mișto pentru acel gigolo, care avea o relație și cu fiica și cu mama acesteia.

Fiica nu știa acest lucru, dar mama care nu-și mai putea stăpâni hormonii... nu avea nici o scuză. Mirela îl prezentase pe individ, într-una din zile, chiar în poarta școlii, unde venise și mama ei.

-Oare de ce nu-și căutase un amant? dacă se simțea atât de nefericită din cauza neglijării soțului ei, dar tocmai iubitul fiicei sale...era de neiertat...gândea Iulian.

-Mie îmi stă mintea în loc...spusese el, când caseta se terminase.

Nu pot să cred... Silvia este capabilă să-și distrugă fata? Că mie îmi pune coarne...nici nu mai pomenesc, dar ce va zice Mirela când va vedea astea ..?

- Mirela nu trebuie să le vadă, spusese amicul care era la fel de amărât ca și Iulian. Nu-și ierta că acceptase acel joc, care va duce sigur la o dramă în familia amicului său.

-Să nu cumva să faci vreo prostie, îl avertizase pe Iulian. De gigolo mă ocup eu, îl fac eu să ia distanță, dar de rest... nici nu-ți imaginezi cât de rău îmi pare că am făcut jocul acesta.

Nu trebuia.

- Ce face ? sări în picioare Iulian, nu trebuia ? tu care ai văzut toată grozăvia asta spui că nu trebuia ? M-a prostit cum i-a plăcut ei și tu spui că nu trebuia ?

- Nu te ambala așa, vreau să știi că îmi pare rău că tocmai eu ți-am distrus liniștea cu caseta asta nenorocită.

Nu cumva să faci vreo prostie, nu vreau să am așa ceva pe conștiință. Dacă s-a pretat la așa ceva...nu merită să-ți faci sânge rău.

- N-am să fac nici o prostie, fii pe pace...mă gândesc cum să rezolv fără să afle fata....de divorțat sigur divorțez...dar ce-i spun Mirelei. Este un copil, o îndepărtez pe mamă, tocmai acum când are nevoie de...sfaturi...ce sfaturi să-i

dea femeia care i-a luat iubitul ? Nevasta mea... am vrut să fie o doamnă...dar ei i-a plăcut să fie curvă. Ei nu că imi plesnește capul...

-Accepti un sfat de la un prieten ? spusese electronistul, toata noaptea m-am gândit la asta. -

-Chiamă-ți soția aici, sub un motiv oarecare, arată-i caseta, apoi o trimiti undeva la țară pe la rude. Între timp eu îl îndepărtez pe gigolo, iar tu faci ce crezi că este mai bine.

Cum ușa de la intrare se auzise, discuția lor se întrerupsese, iar amicul își luase rămas bun și ieșise pe altă ușă, spunând doar, că este alături de el. Iulian făcuse câțiva pași prin biroul său, apoi cu mâinile adâncite în buzunare, se așezase în fața ferestrei, privind pierdut în zare.

Așa îl găsisese secretara, care se mira că nu primise nici un răspuns la salutul său. După câteva minute aceasta întrebase dacă nu dorește o cafea.

- Ba da, dar caută-l și pe contabil, sa vină urgent la mine.

Cu contabilul rezolvă repede. O dispoziție scurtă și clară, să blocheze contul deschis pe numele soției sale. În privința contului fetei avea de gând să mai amâne.

Fata nu era prea vinovată.

Era cam naivă, dar nu o putea învinovăți de nimic. Era ca majoritatea fetelor de vârsta ei. Poate că, lecția primită îi va servi de învățătură.

Continua să privească pe fereastră cu ceașca de cafea în mână, când secretara îl întrebase dacă mai dorește ceva.

-Da, fă-mi legătura acasă, se hotărâse pe loc. Amicul lui avea dreptate, Silvia trebuia îndepărtată pentru moment, de fată sub un motiv oarecare.

Peste puțin timp...va vedea cum îi va explica fetei, că divorțul era de neevitat. Pe Silvia o invitase cu un gest să se așeze pe un scaun, apoi o rugase pe secretară să nu îl deranjeze sub nici un motiv.

Instalată Silvia privea nedumerită, la soțul ei cum se plimba prin birou, agitat. Se oprise la un momet dat și-i spusese soției să privească. Întoarse către ea ecranul televizorului și porni derularea imaginilor, în care ea cu iubitul fiicei sale se întâlneau și plecaseră în afara orașului.

- Ce înseamnă asta ? încercase ea să facă gălăgie.

- Un cuvânt să nu spui, stai aici și vezi până la capăt. În același timp o apăsă cu toată greutatea mâinii sale, pe umăr, să se așeze la loc pe scaun. Iulian o privea cu intensitate, cu dispreț, cu ură...cu greu se putea stăpâni să nu izbucnească

un scandal. Nu dorea să afle nimeni din firmă, despre problemele lui familiare.

- Pot să-ți explic, m-ai neglijat în ultimul hal, încercase Silvia în câteva rânduri. La imaginile mai fierbinți, el o întrebase.

- Chiar poti să-mi explici ? cu iubitul fiicei tale, desfrânat-o? ce să-mi explici ? șuierase Iulian printre dinți, abia stăpânindu-și furia ce pusese stăpânire pe el.

Tremura din tot corpul, ar fi vrut să o facă să dispară din viața lor pentru totdeauna. Cum a fost cu putință, se gândea el, măsurând camera în lung și-n lat.

Se terminase caseta, iar ei nu găseau nimic de spus. Lui Iulian îi veni în minte sfatul amicului său.

-Ai să pleci la țară, acum să-mi dai cheile de la casă. Te duce șoferul, să nu îndrăsnești să mai apri vreodată în fața mea sau a Mirelei. Acum să pleci.

-Dar nu am nici un ban, ce să fac eu la țară? Mai încercase femeia scâcînd, să mai scoată ceva de la el.

- Muncește, să vezi cum se câștigă banii. Pune-l și pe gigolo să muncească și să te iubească până....te va sătura de iubire.

Am vrut să fii o doamnă, dar ți-a plăcut să fii o curvă. Acum să pleci.

O înșfăcase de braț și o dusese în curtea firmei. Făcuse un semn șoferului, apoi îi spuse.
- Doamna trebuie să ajungă urgent la țară, la rude. O duci și te întorci cât poți de repede, am nevoie de tine aici.

O împinse pe Silvia pe bancheta din spate a mașinii și trânti portiera.

Întors în biroul său, aerul i se părea de nerespirat. Nu reușea să-și găsească locul, nu se putea aduna să lucreze nimic. Își sună amicul pe telefonul mobil și-i spuse sec.

-S-a isprăvit. Nu mă simt în stare de nimic.

Vreau să ies, dar șoferul...o duce pe doamna la țară...să ia aer. Nu știi ce-i voi spune eu Mirelei când voi ajunge acasă.

- Vrei să vin eu cu mașina să te iau ? hai că vin, mergem să bem ceva și mai discutăm. Ce zici ?

- Foarte bine, chiar simt nevoia să beau ceva, dar nu singur. Fac eu cinste, dacă tot intru în rândul burlacilor...mă îmbăt și uit de toate.

Iulian închisese telefonul, dar simțea pe umerii lui toată greutatea poverii ce-l apăsa.

Nu-i ajungeau problemele de la firmă, trebuia acum să se ocupe și de casă.

Își luase cheile de pe birou, încuiase caseta în seif și o anunță pe secretară că pleacă.

Curând apăruse și amicul lui cu mașina și plecarseră amândoi, la un restaurant din cartier.

Restaurantul ales special de Iulian, să fie cât mai aproape de casă. Chiar era hotărât să se îmbete.

La plecare trebuise să se sprijine de amicul său, pentru a ajunge acasă. Mirela îl privise cu uimire când intrase legănându-se pe picioare. Îl privi întrebător pe amicul tatălui său, dar acesta făcu un semn discret, să nu-și facă griji. Îl duse pe Iulian direct în pat, unde adormise imediat, așa îmbrăcat cum era.

Înainte de plecare, amicul o anunțase pe fată, că mama ei trebuise să meargă de urgență la țară, să semneze niște acte pentru un teren pe care urma să-l moștenească.

Plecuse apoi în noapte, cu regretul că tocmai el i-a provocat amicului său o asemenea neplăcere, lăsând să lămurească Iulian situația cu fiica lui.

În zorii zilei ce a urmat, Iulian cu capul greu de mahmureala din ziua precedentă, așezat pe un taburet în bucătărie, se chinuia să-și pregătească singur o cafea tare.

Auzind mișcare prin casă, Mirela veni să vadă ce făcea tatăl ei.

- Bună dimineața, îți fac eu cafeaua dacă asta vrei. Te simți bine ?

- O să mă simt și mai bine, dacă-mi faci o cafea tare. Își prinsese capul în mâini, mai mult pentru a evita privirea fiicei sale și întrebările ei.

- Aseară am înțeles că mama a trebuit să plece la țară, dar am găsit telefonul pe noptieră. Va avea nevoie de el.

La auzul acestor cuvinte tatăl încercăse să se concentreze, să poată da un răspuns cât mai plauzibil.

- Unde este telefonul ? adu-l aici, o să trimit șoferul să i-l ducă, spusese el precipitat.

Sigur că nici nu-i trecea prin gând să facă asta, dar se temea că fata ar putea găsi în telefon, mesaje sau ceva care să-i dea bănuieli.

Se liniști când telefonul era la loc sigur, în geanta sa diplomat, pe care o închisese cu grijă. Sună curând șoferul și-i spusese că îl așteaptă jos în parcare.

Odată ajuns la birou, primul lucru pe care-l făcuse Iulian, a fost să scoată din telefonul soției, cartela și să o pună în seif, în plicul în care pusese caseta, care-i distrusese liniștea.

*

De prietenul fiicei și al mamei, se ocupase amicul lui Iulian, avea el metodele lui să-l facă să ia distanță. Intr-adevăr nu mai apăruse în apropierea fetei.

Iulian își asumase toate sarcinile ce țineau de casă și de fată. Tot la sugestia amicului său, o rugase pe Mirela, ca măcar pentru scurt timp, să vină să-i dea o mână de ajutor la el la firmă,

fără să negligeze învățătura. Avea multă documentație ce trebuia reactualizată, asta putea să facă ea.

O dată cu această sugestie, amicul îi spusese lui Iulian, să-i dea lui caseta, să nu o găsească fata. Așa au și făcut.

Au trecut zile, săptămâni, luni în care Mirela nu pusese nici o întrebare tatălui, despre când se va întoarce mama. Aceasta era marea lui nedumerire, cum de nu-l întreba fata nimic.

O vedea zilnic foarte preocupată de învățatură, a trecut cu bine examenul de Bacalaureat, a luat admiterea la facultate fără prea mari eforturi, dar de mama ei nu întrebase nimic.

În timp ce tatăl se framânta cu astfel de probleme, fata avea și ea framântările ei. Ticălosul cu care fusese prietenă și în care crezuse, o sunase cândva și-i spusese, de legătura sa cu mama ei. Râdea cu niște prieteni pe seama lor, ceea ce o umpluse pe Mirela de scârbă.

La început, Mirelei nu i-a venit să creadă, dar văzând că timpul trecea și mama nu dădea nici un semn, deveni circumspectă. Era atentă la orice discuție telefonică a tatălui ei, dar nu reușise să prindă nici un fir.

Mama dispăruse total din viața lor, fără să dea nici un semn că ar urma să revină.

Atunci începuse ea să bănuiască adevăratul motiv al plecării mamei ei la țară.

Dacă fostul ei prieten spusese adevărul, însemna că și tatăl ei știa ceva, dar de spus nu spusese încă nimic. Lucrurile începeau să intre pe un făgaș normal.

Mirela mai avea multe de învățat, dar sentimentul că era utilă tatălui ei la firmă o făcea să fie cu adevărat mândră. Era mult de lucru, avea mult și de învățat. Se temea și ar fi dorit să știe, ce anume știa tatăl din toată povestea aceea.

Amicul lui Iulian, despre care Mirela nu știa ce rol jucase în viața lor, îi spusese odată fetei, mai în glumă, mai în serios, că trebuie să cunoască bine treburile în firmă, pentru atunci când va fi nevoie să o preia.

Tatăl adăugase și el, că doar pentru ea muncește și astfel fata deveni și mai responsabilă și mai sânguincioasă. La facultate studia cu multă atenție tot ce ținea de management.

Un timp tatăl o aducea la firmă cu mașina și tot el o ducea înapoi acasă sau unde vroia ea să meargă. După un timp văzând cât de bine se înțelegea ea cu tânărul inginer constructor, proaspăt angajat, o lăsase mai liberă, să iasă cu el, să se bucure de anii de studenție.

El însuși amintindu-și că studenția fusese cea mai frumoasă perioadă din viața sa.

CUPRINS

1. Prima păpușă adevărată.....	3
2. Vecinii noștri.....	5
3. Abandonat și găsit.....	8
4. O iarnă ca în basme.....	12
5. Inundație mare.....	18
6. Mica cerșetoare.....	23
7. Un răsărit superb.....	35
8. Întâmplări neprevăzute.....	37
9. Între Bach, Pitagora și Rocco.....	98
10. Mentalitate.....	108
11. O iubire până dincolo de moarte.....	116
12. Blestem sau dreptate divină.....	125
13. Zborul de noapte.....	132
14. Caseta distrugătoare.....	159